Ellen G. White Estate

SKREDE NA CHRISTUS

ELLEN G. WHITE

Skrede na Christus

Ellen G. White

Copyright © 2013
Ellen G. White Estate, Inc.

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the Ellen G. White Estate. It is included in the larger free Online Books collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

A Brief Biography of Ellen G. White
About the Ellen G. White Estate

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby.

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Inhoudsopgawe

Information about this Book . . . i
Hoofstuk 1: Gods Liefde vir die Mens . . . 4
Hoofstuk 2: Die Sondaar se Behoefte aan Christus . . . 10
Hoofstuk 3: Bekering . . . 14
Hoofstuk 4: Belydenis van Sonde . . . 24
Hoofstuk 5: Toewyding . . . 28
Hoofstuk 6: Geloof en Aanneming . . . 32
Hoofstuk 7: Die Toets van Dissipelskap . . . 37
Hoofstuk 8: Opwassing in Christus . . . 43
Hoofstuk 9: Die Werk en die Lewe . . . 50
Hoofstuk 10: ’n Kennis van God . . . 55
Hoofstuk 11: Die Vorreg van Gebed . . . 60
Hoofstuk 12: Wat om met Twyfel te Doen . . . 68
Hoofstuk 13: Vreugde in die Here . . . 75

Hoofstuk 1: Gods Liefde vir die Mens

Beide die natuur en die Skrifte getuig van Gods liefde vir ons. Ons hemelse Vader is die bron van lewe, wysheid en vreugde. Aanskou die wonderbaarlike en skone dinge van die natuur. Dink daaraan hoedat hulle geskape is, nie alleen vir die behoeftes en geluk van die mens nie, maar vir alle lewende skepsels. Die sonskyn en die reen wat die aarde verbly en verkwik, die berge, die see en die vlaktes getuig van die liefde van die Skepper. Dit is God wat in die behoeftes van al Sy skepsels voorsien. Luister hoe mooi die psalmdigter dit uitdruk:

"Die oë van almal wag op U, en U gee vir hulle hul spyse op die regte tyd. U maak u hand oop en versadig alles wat lewe met welbehae." Ps. 145:15,16.

God het die mens volkome heilig en gelukkig geskape; en toe die skone aarde van die Skepper se hand gekom het, het dit geen teken van bederf of vloek getoon nie. Dit is die oortreding van Gods wet - die wet van liefde - wat die ellende en die dood veroorsaak het. Maar selfs te midde van die lyding as gevolg van die sonde, is
[5] die liefde van God geopenbaar. Daar staan geskrywe dat God die aarde om die mens se ontwil vervloek het. Gen. 3:17. Die dorings en die distels - die moeilikhede en beproewings wat hierdie lewe 'n lewe van geswoeg en vermoeienis maak - word vir die mens se beswil toegelaat as 'n deel van Gods plan vir sy opheffing uit die verwoesting en ellende wat deur die sonde veroorsaak is. Hoewel die wêreld in sonde gedompel is, is die lewe nie net verdriet en droefheid nie. In die natuur self is daar vir ons boodskappe van hoop en vertroosting. Die distels dra blomme en daar is rose aan die dorings.

Elke ontluikende knoppie en elke grashalmpie getuig dat God liefde is. Die singende voëltjies, die pragtige blomme wat hulle soete geur in die lug versprei, die groot woudreuse met hulle groen drag - almal getuig van die tere, vaderlike sorg van God, en Sy begeerte om Sy kinders gelukkig te maak.

In Sy Woord openbaar God Sy karakter, en Hy self getuig van Sy oneindige liefde en ontferming. Toe Moses gebid het “Laat my tog u heerlikheid sien”, het die Here geantwoord: “Ek sal al my majesteit by jou laat verbygaan.” Exod. 33:18, 19. Sy heerlikheid bestaan hierin: die Here het by hom verbygegaan en geroep: “Here, Here, ’n barmhartige en genadige God, lankmoedig en groot van goedertierenheid en trou; wat die goedertierenheid hou vir duisende, wat ongeregtigheid en oortreding en sonde vergewe.” Exod. 34:6, 7. Hy is “lankmoedig en groot van goedertierenheid” (Jona 4:2), omdat Hy “’n welbehae in goedertierenheid” het. Miga 7:18. [6]

Deur ontelbare tekens in die hemel en op die aarde trek God ons harte tot Hom. Deur die natuur en deur die teerste aardse bande wat die mens kan bedink, het Hy getrag om Homself aan ons te openbaar. Maar nogtans stel hierdie dinge Sy liefde maar baie gebrekkig aan ons voor. Hoewel al hierdie bewyse aan ons gegee is, het die vyand van alles wat goed is die mens verblind sodat hy met vrees aan God dink as iemand wat hard en on-vergewensgesind is. Satan het God aan die mens voorgestel as iemand van wie die vernaamste karaktertrek strenge geregtigheid is - ’n onverbiddelike regter en ’n ongenadige skuldeiser. Hy stel die Skepper voor as iemand wat gedurig op die loer is om die foute van die mens raak te sien sodat Hy hulle kan straf. Dit was om hierdie valse voorstelling uit die weg te ruim dat Jesus onder die mense kom woon en die oneindige liefde van God geopenbaar het.

Die Seun van God het van die hemel gekom om die Vader te openbaar. “Niemand het ooit God gesien nie; die eniggebore Seun wat in die boesem van die Vader is, die het Hom verklaar.” Joh. 1:18. “Ook ken niemand die Vader nie, behalwe die Seun en elkeen aan wie die Seun dit wil openbaar.” Matt. 11:27. Toe een van die dissipels met die versoek gekom het, “Toon ons die Vader”, het Jesus geantwoord, “Ek is so lankal by julle, en het jy My nie geken nie, Filippus? Hy wat My gesien het, het die Vader gesien, en hoe sê jy: Toon ons die Vader?” Joh. 14:8, 9.

In ’n uiteensetting van Sy aardse sending het Jesus gesê: “Die [7]
Here het My gesalf om die evangelie aan die armes te bring; Hy het My gestuur om die wat verbrysel van hart is, te genees; om aan gevangenes vrylating te verkondig en aan blindes die herstel van gesig; om die wat gebroke is in vryheid weg te stuur.” Lukas 4:18,

19. Dit was Sy werk. Hy het die land deurgegaan, goed gedoen en almal genees wat onder die mag van die duiwel was. Daar was dorpe waar daar nie in een enkele huis die versugting van 'n sieke gehoor is nie; want Hy het daardie dorpe besoek en al hulle siekes genees. Sy werk het getuig van Sy goddelike sal-wing. Liefde, barmhartigheid en ontferming het uit al Sy dade ges-traal; met tere medelyde het Hy die mensekinders bejeën. Hy het die menslike natuur aangeneem sodat Hy die mens se behoeftes kon verstaan. Die armoedigste en nederigste was nie bang om Hom te nader nie. Selfs kindertjies het tot Hom aangetrokke gevoel. Hulle het graag op Sy knie gesit om in Sy peinsende gesig, so vol van liefde, te staar.

Jesus het nooit een enkele woord van waarheid verswyg nie, maar Hy het dit altyd in liefde gespreek. Hy het die grootste takt aan die dag gelê, en was altyd bedagsaam en vriendelik in Sy omgang met die mense. Hy was nooit onbeskof nie, het nooit onnodig 'n harde woord gespreek, en nooit 'n gevoelige hart onnodig seergemaak nie. Hy het nie die menslike swakheid bestraf nie. Hy het die waarheid gespreek, maar altyd in liefde. Hy het geveinsdheid, ongeloof en sonde bestraf, maar Hy het dit met trane gedoen. Hy het oor Jerusalem, die stad wat Hy liefgehad het, maar wat Hom, die weg, die waarheid en die lewe verwerp het, geween. Hulle het Hom, die Verlosser, verwerp, maar Hy het hulle met die grootste ontferming bejeën. Hy het 'n opofferende lewe gelei, en altyd aan ander gedink. Elke siel was kosbaar in Sy oë. Terwyl Hy Homself gedurig met goddelike waardigheid gedra het, het Hy met die grootste liefde neergebuig tot elke lid van die hemelse gesin. In alle mense het Hy gevalle siele gesien wat Hy moes red.

[8] Dit is die karakter wat Christus in Sy lewe geopenbaar het, en dit is die karakter van God. Die strome van goddelike liefde wat in Christus geopenbaar is, en wat na die mensekinders vloei kom uit die Vader se hart. Jesus, die tere, ontfermende Heiland, was God self, geopenbaar in die vlees. 1 Tim. 3:16.

Dit was om ons te kan verlos dat Jesus gelewe, gely en gesterf het. Hy het die "Man van Smarte" geword, sodat ons deelgenote kan word van die ewige vreugde. God het Sy geliefde Seun, vol van genade en waarheid, toegelaat om van 'n oord van onbeskryflike heerlikheid te kom na 'n deur sonde besoedelde wêreld, 'n wêreld in die skaduwee van die dood en die vloek. Hy het Hom toegelaat om

die skoot van Sy liefde en die aanbidding van die engele te verlaat, om skande, smaad, vernedering, haat en die dood te verduur. "Die straf wat vir ons die vrede aanbring, was op Hom, en deur sy wonde het daar vir ons genesing gekom." Jes. 53:5. Aanskou Hom in die woestyn, in Getsemane, en aan die kruis! Die vleklose Seun van God het die sonde van die wêreld op Hom geneem. Hy wat eers een was met God, het in Sy siel die aaklige skeiding gevoel, wat die sonde tussen God en die mens veroorsaak. Dit het Hom in die grootste angs laat uitroep "My God, my God, waarom het U My verlaat?" Matt. 27:46. Dit was die sondelas - die ontsettende grootheid daarvan, en wat die siel van God skei - wat die hart van die Seun van God deurboor het.

Maar hierdie groot opoffering was nie gemaak om liefde vir die [9] mens in die hart van die Vader op te wek nie, en om Hom gewillig te maak om te verlos nie - glad nie! "So lief het God die wêreld gehad dat Hy sy eniggebore Seun gegee het." Joh. 3:16. Die Vader het ons lief, nie omdat daar so 'n groot soenoffer gegee is nie, maar Hy het die soenoffer gegee omdat Hy ons liefgehad het. Christus was die kanaal waarlangs Sy oneindige liefde na die gevalle wêreld gevloei het. "God het in Christus die wêreld met Homself versoen." 2 Kor. 5:19. God het saam met Sy Seun gely. In die siele-angs van Getsemane, die dood op GoIgota, het die hart van ewige liefde die prys vir ons verlossing betaal.

Jesus het gesê: "Daarom het die Vader My lief; omdat Ek my lewe aflê om dit weer op te neem."

Joh. 10:17. Dit wil sê: "My Vader het julle so lief, dat Hy My nou nog liewer het, omdat Ek My lewe gegee het om julle te verlos. Deur julle Plaasvervanger en Borg te word, deur My lewe op te offer, deur julle skuld en julle sondes op My te neem, het Ek My nog meer bemind gemaak by My Vader; want as gevolg van My soendood kan God terselfdertyd regverdig wees en nogtans diegene regverdig verklaar wat in My glo."

Niemand behalwe die Seun van God kon ons verlos het nie, want alleen Hy wat in die skoot van die Vader was, kon Hom openbaar. Alleen Hy wat die hoogte en diepte van die liefde van God geken het, kon dit aan ons openbaar. Niks minder as die soendood van Christus ten behoewe van die gevalle mens kon uitdrukking gee aan die Vader se liefde vir die verlore mensdom nie.

"Want so lief het God die wêreld gehad, dat Hy sy eniggebore Seun gegee het." Hy het Hom gegee nie alleen om onder die mense te woon, hulle sondes te dra en in hulle plek te sterf nie, maar Hy het Hom aan die gevalle mensdom gegee. Christus moes Homself vereenselwig met die belange en behoeftes van die mensheid. Hy wat een met God was, het Homself aan die mensekinders verbind met bande wat nooit verbreek kan word nie. Jesus "skaam Hom nie
[10] om hulle broeders te noem nie." Heb. 2:11. Hy is ons soenoffer, ons Voorspraak, ons Broeder wat in ons gestalte voor die troon van die Vader staan, en wat vir ewig een geword het met die geslag wat Hy verlos het - Hy het die Seun van die mens geword. En dit alles het Hy gedoen om die mens op te hef uit die verwoesting en vernedering van die sonde, sodat hy die liefde van God kan weerkaats en in Sy heiligheid kan deel.

Die prys wat vir ons verlossing betaal is, die oneindige opoffering van die Vader in die gawe van Sy Seun om vir ons te sterf, behoort ons 'n verhewe begrip te gee van wat ons in Christus kan word. Toe die apostel Johannes die hoogte en diepte en lengte en breedte van die Vader se liefde vir die gevalle mens besef het, was hy oorstelp met 'n gevoel van eerbied en aanbidding; en toe woorde hom ontbreek het om uitdrukking te gee aan die grootheid van hierdie liefde, het hy 'n beroep gedoen op die wêreld om dit te aanskou. "Kyk wat 'n liefde die Vader aan ons betoon het dat ons kinders van God genoem kan word." 1 Joh. 3:1. Watter waarde gee dit nie aan die mens nie! As gevolg van hulle oortreding het die seuns van die mense die onderdane van Satan geword. Deur geloof in die soendood van Christus, kan die seuns van Adam die seuns van God word. Deur die menslike natuur aan te neem, het Christus die mensdom verhef. Gevalle mense kan, deur verbinding met Christus, inderwaarheid die benaming, "seuns van God" waardig word. Sulke liefde is sonder weerga. Kinders van die hemelse Koning! Is dit nie 'n heerlike belofte nie! Watter verhewe onderwerp vir oorpeinsing! Die weergalose liefde van God vir 'n wêreld wat Hom nie liefgehad het nie! Hierdie gedagte het 'n versagtende invloed op die siel, en dit neem die hart gevange om die wil van God te doen. Hoe meer ons die Goddelike karakter in die lig van die kruis bestudeer, hoe meer besef ons die genade, barmhartigheid en vergifnis wat gemeng is met reg en geregtigheid, en hoe duideliker sien ons die ontelbare

bewyse van ’n liefde wat oneindig is, en ’n ontferming wat die van
’n moederhart vir haar eiesinnige kind ver oortref. [11]

Hoofstuk 2: Die Sondaar se Behoefte aan Christus

Toe die mens oorspronklik geskape is, het hy edele vermoëns en 'n kragtige verstand gehad. Hy was 'n volmaakte wese en was in ooreenstemming met God. Maar weens ongehoorsaamheid het sy vermoëns ontaard, en selfsug het die plek van liefde ingeneem. As gevolg van oortreding is sy natuur so verswak dat dit vir hom onmoontlik was om in sy eie krag die bose mag te weerstaan. Satan het hom gevange geneem, en hy sou dit vir ewig gebly het as God nie spesiaal tussenbei gekom het nie. Dit was die doel van die versoeker om die goddelike plan met die skepping van die mens in die war te stuur en die aarde met ellende en verwoesting te vervul; hy sou dan op al die ellende wys en beweer dat dit gekom het as gevolg van die skepping van die mens.

In sy sondelose staat het die mens blye gemeenskap met God beoefen "in wie al die skatte van wysheid en kennis is". Maar na hy gesondig het, het hy nie meer behae gehad in heiligheid nie en hy het vir God weggekruip. En dit gaan vandag nog so met diegene wat nie wedergebore is nie. Hulle is nie in harmonie met God nie en
[12] gemeenskap met God is vir hulle nie 'n vreugde nie. Die sondaar kan nie gelukkig wees in die teenwoor-digheid van God nie; hy deins terug vir die gemeenskap met heilige wesens. Al sou hy toegelaat word om die hemel binne te gaan, sou dit vir hom geen vreugde wees nie. Die gees van onselfsugtige liefde wat daar heers waar elke hart in harmonie is met die oneindige liefde, sou geen snaar in sy siel aanraak nie. Sy gedagtes, sy belange, sy motiewe - alles sou vreemd wees vergeleke met die van die sondelose hemelbewoners. Hy sou 'n wanklank wees in die melodie van die hemel. Vir hom sou die hemel 'n plek van pyniging wees; sy een begeerte sou wees om weg te vlug van die aangesig van Hom wat die lig en die middelpunt van die hemelse vreugde is. Dit is geen arbitrêre beslissing van God wat die sondaars uit die hemel uitsluit nie, hulle word uitgesluit deur hulle eie onbekwaamheid om daar in te gaan. Die heerlikheid van God sou vir hulle soos 'n verterende vuur wees. Hulle sou vernietiging

verwelkom sodat hulle kan bedek wees van die aangesig van Hom wat gesterf het om hulle te verlos.

Dit is vir ons onmoontlik om van onsself te ontvlug uit die kuil van die sonde waarin ons geval het. Ons hart is boos en ons kan dit nie verander nie. “Ag, kon maar ’n reine voortkom uit ’n onreine? Nie een nie.” Job 14:4. “Omdat wat die vlees bedink, vyandskap teen God is; want dit onderwerp hom nie aan die wet van God nie, want dit kan ook nie.” Rom. 8:7. Opvoeding, kul-tuur, die beoefening van die wilskrag, menslike pogings - alles het hulle plek, maar hier is hulle magteloos. Hulle mag ’n uiterlike verbetering aanbring, maar hulle kan die hart nie verander nie, hulle kan nie die bron van die lewe reinig nie. Daar moet ’n krag wees wat van binne werk, ’n nuwe lewe van omhoog, voordat die mens van ’n lewe van sonde gelei kan word tot ’n lewe van heiligheid. Daardie krag is Christus. Sy genade alleen kan ’n siel wat dood is, lewendig maak en dit tot God, tot heiligheid trek. Die Heiland het gesê: “As iemand nie weer gebore word nie;” as hy nie ’n nuwe hart, nuwe begeertes, nuwe motiewe ontvang wat tot ’n nuwe lewe lei nie, “kan hy die koninkryk [13]
van God nie sien nie.” Joh. 3:3. Die idee dat ’n mens maar net die natuurlike goedheid in jou moet ontwikkel, is ’n groot dwaling. “Die natuurlike mens neem nie die dinge van die Gees van God aan nie. Want dit is vir hom dwaasheid, en hy kan dit nie verstaan nie, omdat dit geestelik beoordeel word.” 1 Kor. 2:14 “Moenie jou verwonder dat Ek vir jou gesê het, julle moet weer gebore word nie.” Joh. 3:7. Van Christus lees ons: “In Hom was lewe, en die lewe was die lig van die mense.” Joh. 1:4. Sy naam is die enigste naam “wat onder die mense gegee is, waardeur ons gered moet word.” Hand. 4:12.

Dit is nie genoeg om die liefde, die goedheid en die vaderlike ontferming van God te sien nie. Dit is nie genoeg om die wysheid en regverdigheid van Sy wet te verstaan en te besef dat dit op ewige liefde gegrondves is nie. Die apostel Paulus het dit alles besef toe hy uitgeroep het, “Ek stem toe dat die wet goed is. Die gebod is heilig en regverdig en goed. Maar hy het ook in bittere sielswroeging en wanhoop daarby gevoeg, Ek is vleeslik, verkoop onder die sonde.” [14]
Rom. 7:16, 12, 14. Hy het verlang na reinheid en geregtigheid, maar hy was magteloos om dit te verkry. Hy het uitgeroep: “Ek, ellendige mens! Wie sal my verlos van die liggaam van hierdie dood?” Rom. 7:24. Dit is die noodkreet wat deur die eeue heen van belaste harte

in alle lande opgestyg het. Aan almal is daar slegs een antwoord, naamlik: “Daar is die Lam van God wat die sonde van die wêreld weg-neem.” Joh. 1:29.

Die Gees van God gebruik baie beelde om hierdie waarheid te verduidelik aan siele wat verlang om verlos te word van die sondelas. Toe Jakob, na sy sonde van bedrog, van die aangesig van Esau weggevlug het, het hy swaar gebuk gegaan onder die besef van sy sonde. Toe hy daar in die eensaamheid rondgeswerf het, geskei van sy geliefdes, was die gedagte soos lood in sy hart dat sy sonde hom geskei het van God en dat hy verlate was. In diepe droefheid het hy hom daar tussen die heuwels op die grond neergevly, en ver bo hom het die sterretjies geskitter. Terwyl hy so slaap, het ’n

[15] vreemde lig hom. bestraal en hy het ’n reuse leer gesien wat van die grond tot in die hemel gereik het; engele van God het op en af langs die leer gegaan, en uit die heerlikheid daarbo het ’n Goddelike stem gekom met ’n boodskap van hoop en vertroosting. Op hierdie manier is Jakob bek-end gestel met wat sy siel na verlang het en waaraan hy so ’n groot behoefte gehad het, naamlik, ’n Verlosser. Met vreugde en dankbaarheid het hy kennis geneem van ’n weg waarlangs hy, ’n sondaar, weer sy gemeenskap met God kon herstel. Die mistieke leer wat hy in sy droom gesien het, het Jesus voorgestel, die enigste kanaal van gemeenskap tussen God en die mens.

Christus het na dieselfde beeld verwys in Sy gesprek met Natanael toe Hy gesê het, “Van nou af sal julle die hemel geopen sien en die engele van God opklim en neerdaal op die Seun van die mens.” Joh. 1:52. Toe hy afgedwaal het, het die mens homself van God vervreem; die aarde en die hemel was geskei. Niks kon die kloof oorbrug nie en daar kan geen gemeenskap wees nie. Maar deur Christus is die aarde weer met die hemel verbind. Deur Sy eie verdienste het Christus die kloof wat die sonde gemaak het, oorbrug, sodat die dienende engele weer met die mens gemeenskap kon hê. In sy swakke, hulpelose toestand, verbind Christus die gevalle mens met die bron van oneindige krag.

Daar is net een bron van hoop en hulp vir die gevalle mens; en as
[16] hy nalaat om daar hulp te gaan soek, sal al sy drome van vooruitgang en al sy pogings vir die opheffing van homself tevergeefs wees. “Elke goeie gif en elke volmaakte gawe daal neer van bo af van die Vader.” Jak. 1:17. Sonder Hom kan daar geen karaktervorming wees

nie. Die enigste weg tot God is deur Christus. Hy sê: “Ek is die weg, die waarheid, en die lewe; niemand kom na die Vader behalwe deur My nie.” Joh. 14:6.

Die hart van God verlang na Sy aardse kinders met ’n liefde sterker as die dood. In die gawe van Sy Seun het Hy die hemel, in daardie een gawe, leeggemaak vir ons. Die Heiland se dood, lyding en voorbidding, die diens van die engele, die smeking van die Gees, die Vader wat oor alles is en deur alles werk, die onophoudelike belangstelling van die hemelse wesens; al hierdie dinge werk mee vir die redding van die mens.

Laat ons die oneindige opoffering wat vir ons gemaak Is, oorpeins! Laat ons probeer om die werk en die krag te waardeer wat die hemel daaraan bestee om die wat verlore gaan te red en hulle terug te bring na die Vaderhuis. Sterker motiewe en magtiger werktuie kon on-moontlik in werking gestel word; die oneindige loon van ’n regverdige lewe, die heerlikheid van die hemel, die gemeenskap van engele en van die liefde van God en Sy Seun, die vere-deling en uitbreiding van ons kragte - is dit nie sterk genoeg aanleiding en bemoediging om ons te beweeg om onsself in liefdediens aan ons Skepper en Verlosser te gee nie?

En aan die ander kant word die oordele van God teen die sonde, [17]
die onverbiddelike vergelding, die verlaging van ons karakter, en uiteindelike vernietiging aan ons voorgehou as waarskuwing teen die diens van Satan.

Sal ons nie ag slaan op die genade van God nie? Wat meer kon Hy gedoen het? Laat ons onsself in die regte verhouding stel tot die Een wat ons met so ’n onuitspreeklike liefde liefgehad het. Laat ons die voorsiening wat daar vir ons redding gemaak is, aanvaar sodat ons na Sy ewebeeld verander en herstel kan word in gemeenskap met die dienende engele sodat ons in harmonie met die Vader en die Seun gebring kan word. [18]

Hoofstuk 3: Bekering

Hoe kan 'n mens regverdig wees voor God? Hoe kan 'n sondaar geregverdig word? Dit is deur Christus alleen dat ons in harmonie met God gebring en geheilig kan word; maar hoe moet ons tot Christus kom? Baie stel dieselfde vraag as die skare op Pinksterdag, toe hulle, oortuig van sonde, uitgeroep het, "Wat moet ons doen?" Die eerste woorde wat oor Petrus se lippe gekom het in antwoord op hulle vraag, was "Bekeer julle." By 'n ander geleentheid, kort daarna, het hy gesê: "Kom dan tot inkeer en bekeer julle, sodat julle sondes uitgewis kan word." Hand. 2:38; 3:19.

Bekering sluit berou oor die sonde in, asook 'n versaking daarvan. Ons sal die sonde nooit versaak nie, tensy ons die sondigheid daarvan besef, 'n afkeer daarvan kry, en daar 'n ware verandering in ons lewe kom.

Daar is baie mense wat nie reg verstaan wat ware bekering is nie. Daar is baie wat jammer is omdat hulle gesondig het, en daar kom slegs uiterlike hervorming omdat hulle bang is dat hulle sonde hulle in die ellende sal dompel. Maar dit is nie bekering in die Bybelse sin nie. Hulle is jammer vir hulself pleks van bedroef te wees oor die
[19] feit dat hulle gesondig het. Sulke droefheid het Esau ook gehad toe hy besef het dat hy sy ge-boortereg vir ewig verkwansel het. Bileam, bang vir die engel wat met 'n swaard in sy pad gestaan het, het sy skuld erken om sy lewe te behou; maar daar was geen ware berou oor die sonde nie - geen bekering en geen afsku van die daad nie. Nadat Judas Iskariot sy Here verraai het, het hy uitgeroep: "Ek het gesondig deur onskuldige bloed te verraai!" Matt. 27:4.

Hierdie belydenis is van hom afgepers uit vrees vir die oordeel wat op hom gewag het. Die gevolge van sy daad het hom met vrees vervul, maar daar was nie 'n diepgaande, hartverskeurende berou in sy siel omdat hy die vleklose Seun van God verraai en die heilige van Israel verwerp het nie. Toe die plae van God Farao getref het, het hy sy sonde bely, maar net om verdere straf te vermy, want net sodra die plae opgehou het, het hy weer sy uitdagende houding teenoor die

hemel ingeneem. Hulle het almal die gevolge van die sonde betreur, maar daar was geen berou oor die sonde self nie.

Maar as die hart hom aan die invloed van die Gees van God onderwerp, sal die gewete aangespoor word en die sondaar sal 'n besef kry van die heiligheid van God se wet wat die grondslag is van Sy regering in die hemel en op die aarde. "Die waaragtige lig wat elke mens verlig" (Joh. 1:9), verlig die verborge skuil-hoeke van die hart en die duistere dinge word dan geopenbaar. Die hart word oortuig van sonde. Die sondaar kry 'n besef van die geregtigheid van God en is verskrik deur die gedagte dat hy in sy sonde en onreinheid voor die Kenner van harte sal moet verskyn. Hy kry 'n blik op die liefde van God, en die sieraad van heiligheid; daar ontstaan by hom 'n verlange na reinheid en gemeenskap met die hemel.

Die gebed van Dawid na sy val, gee ons 'n goeie voorbeeld van wat opregte berou is. Sy berou was diepgaande en opreg. Hy het geen poging aangewend om sy sonde goed te praat nie. Hy wou ook nie die regverdige vergelding ontvlug nie. Dawid het sy ontsettende sonde ingesien; hy het besef hoe dit sy siel besoedel het; hy het dit [20]
verafsku. Hy het nie alleen om vergifnis gebid nie, maar ook om 'n rein hart. Hy het verlang na die vreugde van heiligheid - om herstel te word in sy gemeenskap met God. Hy het sy hart aldus uitgestort voor God:

> "Welgeluksalig is hy wie se oortreding vergewe,
> wie se sonde bedek is.
> Welgeluksalig is die mens aan wie die Here
> die ongeregtigheid nie toereken nie
> en in wie se gees geen bedrog is nie."

Ps. 32:1, 2.

> "Wees my genadig, o God,
> na u goedertierenheid;
> delg my oortredinge uit
> na die grootheid van u barmhartigheid...
> Want ék ken my oortredinge,
> en my sonde is altyddeur voor my...
> Ontsondig my met hisop, dat ek kan rein wees;

was my, dat ek witter kan wees as sneeu...
Skep vir my 'n rein hart, o God,
en gee opnuut in die binneste van my 'n vaste gees.
Verwerp my nie van u aangesig nie
en neem u Heilige Gees nie van my weg nie.
Gee my weer die vreugde van u heil.
En ondersteun my deur 'n gees van vrymoedigheid.
Red my van bloedskuld, O God!
God van my heil!
Laat my tong u geregtigheid uitjubel."

Ps. 51:1-46.

[21]

'n Bekering soos hi-erdie kan nooit uit ons eie krag voortkom nie; dit kom alleen van Christus wat opgevaar het en gawes aan die mense gegee het.

Net hier maak baie 'n fout en daarom slaag hulle nie daarin om die hulp te verkry wat Christus hulle graag wil skenk nie. Hulle meen dat hul nie na Christus mag kom voor hulle tot bekering gekom het nie, en dat bekering die weg berei vir die vergifnis van hulle sondes. Dit is waar dat bekering die vergifnis van sondes moet voorafgaan, want dit is slegs die gebroke en boetvaardige hart wat sy behoefte aan 'n Verlosser sal besef. Maar moet die sondaar wag totdat hy eers tot bekering gekom het voordat hy na Jesus mag kom? Moet bekering dan die struikelblok gemaak word tussen die sondaar en die Verlosser?

Die Bybel leer nie dat die sondaar eers tot bekering moet kom voordat hy die uitnodiging van Christus, "Kom na My toe almal wat vermoeid en belas is, en Ek sal julle rus gee", kan aanneem nie. Matt. 11:28. Dit is 'n krag wat van Christus uitgaan wat tot ware bekering lei. Petrus maak dit baie duidelik as hy sê: "Hom het God as Leidsman en Verlosser deur sy regterhand verhoog om aan Israel bekering en vergifnis van sonde te skenk." Hand. 5:31. Ons kan net so min tot bekering kom sonder die Gees van Christus wat eers ons gewete moet wakker maak, as wat ons sonder Hom vergifnis kan verkry.

Christus is die bron van alle goeie ingewings en voornemens. Hy alleen kan in die hart 'n afkeer van die sonde verwek. Elke verlange

na waarheid en reinheid, elke oortuiging van ons eie sondigheid, is 'n bewys dat Sy Gees in ons hart werk. [22]

Jesus het gesê: "En Ek, as Ek van die aarde verhoog word, sal almal na My toe trek." Joh. 12:32. Christus moet aan die sondaar geopenbaar word as die Een wat vir die sondes van die wêreld gesterf het; en namate ons die Lam van God aan die kruis van Golgota aanskou, sal die verborgenheid van die ver-lossing vir ons duidelik begin word, en die goedheid van God sal ons tot bekering lei. Deur vir sondaars te sterf, het Christus 'n onuitspreeklike liefde geopenbaar; en namate die sondaar hierdie liefde besef, versag dit sy hart en verwek dit berou in sy siel. Dit is waar dat mense soms skaam word oor hulle sondige weë, en sommige van hul slegte gewoontes laat vaar voordat hulle besef dat hulle tot Christus getrek word. Maar wanneer hulle 'n poging aanwend om te hervorm as gevolg van 'n opregte begeerte om te doen wat reg is, is dit die krag van Christus wat hulle trek. Hulle word beinvloed deur 'n krag waar van hulle onbewus is; hulle gewete word wakker en hulle lewe verbeter. Namate Christus hulle trek na die kruis om Hom daar te aanskou -die Een wat vir hul sondes deurboor is - begin hulle dink aan die wet. Hulle sondige lewe en die sonde in hulle hart word aan hulle geopenbaar. Hulle begin dan 'n besef kry van die geregtigheid van [23] Christus en hulle roep uit: "O, is die sonde tog nie aaklig dat dit so 'n slagoffer moes eis om ons te verlos nie? Is al hierdie liefde, al hierdie lyding en al die vernedering nodig sodat ons nie hoef te sterf nie, en die ewige lewe te kan hê?"

Die sondaar mag hierdie liefde weerstaan; hy mag weier om tot Christus te kom; maar as hy nie weier nie sal hy tot Christus getrek word; 'n besef van die verlossingsplan sal hom in diepe berou oor sy sondes na die kruis bring - die sondes waarvoor die geliefde Seun van God so moes ly.

Dieselfde goddelike Gees wat in die natuur daar buite werk, werk ook in die harte van mense en verwek in hulle binneste 'n onuitspreeklike verlange na iets wat hulle nie het nie. Die dinge van die wêreld bevredig hulle nie. Die Gees van God pleit met hulle om daardie dinge te soek wat alleen die vreugde en rus kan bring, naamlik die genade van Christus, die vreugde van hei-ligheid. Deur sigbare en onsigbare invloede werk die Heiland gedurig om die harte van mense af te trek van die genot van die sonde wat nie bevredig

nie, na die oneindige seëninge wat hulle in Hom sal vind. Tot al hierdie siele wat trag om hulle dors te les by die gebarste reënbakke van hierdie wêreld, kom die boodskap: "Laat hom wat dors het, kom. En laat hom wat wil, die water van die lewe neem, verniet." Openb. 22:17.

U wat in u hart verlang na iets beter as wat hierdie wêreld kan bied, hoor in hierdie verlange die stem van God wat tot u siel spreek. Vra Hom om u tot bekering te bring, om Christus aan u te openbaar in Sy groot liefde en in Sy volkome reinheid. Christus het die beginsels van Gods wet, naamlik liefde tot God en die mens, uitgeleef. Goedheid, onbaatsugtige liefde, was die asem van Sy siel. Namate ons Hom aanskou en die lig van die Heiland ons bestraal, sal ons die sondigheid van ons eie hart besef.

Ons mag onsself vlei soos Nikodemus dat ons 'n goeie lewe
[24] gelei het, dat ons karakter onbesproke is en dat ons geen behoefte het om onsself voor die aangesig van God te verootmoedig soos 'n gewone sondaar nie; maar wanneer die lig van Christus in ons harte skyn, sal ons sien hoe onrein ons is; ons sal ons selfsug sien en die vyandskap teenoor God wat ons hele lewe besoedel het. Dan sal ons besef dat ons eie geregtigheid soos 'n wegwerplike kleed is, dat die bloed van Christus alleen ons kan reinig van die besoedeling van die sonde en ons harte na Sy ewebeeld kan vernuwe.

Een straal van die heerlikheid van God, een greintjie van die reinheid van Christus sal elke vlek van die sonde in die hart blootstel en die gebreke en mismaaktheid van die menslike karakter aan die lig bring. Dit sal die onheilige begeertes, die ontrouheid van die hart en die onreinheid van die lippe openbaar. Die sondaar se oortreding van God se wet word aan hom getoon en sy gees is verslae onder die deurtastende invloed van die Gees van God. Hy verafsku homself
[25] waar hy 'n blik kry op die reine, vleklose karakter van Christus.

Toe Daniël die heerlikheid gesien het wat die hemelse boodskapper omring het wat na hom gestuur is, was hy oorweldig deur die besef van sy eie swakheid en onvolmaaktheid. In 'n beskrywing van daardie wonderlike toneel sê hy: "Geen krag het in my oorgebly nie; want my gesonde kleur het in my verander, en verdwyn, en ek het geen krag oorgehou nie." Dan. 10:8. Die siel wat so getref is, sal sy selfsug haat en sy eieliefde verafsku, en hy sal deur die geregtigheid

van Christus verlang na ’n rein hart wat in ooreenstemming is met die wet van God en die karakter van Christus.

Paulus sê dat hy “wat die geregtigheid in die wet betref”, d.w.s. wat sy uiterlike dade betref, “onberispelik” was. Filip. 3:6. Maar toe hy besef het dat die wet geestelik is, het hy sy sondigheid ingesien. Geoordeel volgens die letter van die wet soos mense dit gewoonlik op die uiterlike lewe toepas, was hy onskuldig; maar toe hy die diepere betekenis van daardie heilige voorskrifte begin besef en homself gesien het soos God hom sien, het hy in ootmoed neergebuig en sy skuld bely. Hy sê: “Sonder die wet het ek vroeër gelewe, maar toe die gebod kom, het die sonde weer opgelewe, en ek het gesterwe.” Rom. 7:9. Toe hy die geestelike aard van die wet ingesien het, het hy ook die ware afskuwelikheid van die sonde ingesien en al sy eie geregtigheid het verdwyn.

Die Here beskou nie alle sonde as ewe groot nie; by Hom is daar, net soos ook by die mens, grade van skuld; maar hoe nietig hierdie of daardie daad ook vir die mens mag skyn, is geen sonde gering in die oog van God nie. Die mens se oordeel is partydig en onvolmaak; maar die Here sien alles in die ware lig. Die dronkaard word byvoorbeeld verag, en aan hom word gesê dat sy sonde hom uit die hemel sal uitsluit; terwyl hoogmoed, selfsug en hebsug dikwels onbestraf gelaat word. Maar dit is hierdie sondes wat God veral haat, want hulle is teenstrydig met Sy karakter - daardie onselfsugtige liefde wat die ganse hemel deurstraal. Diegene wat hulself aan dié ernstige sondes skuldig maak, mag hulle skande en armoede besef, [26]
asook hulle behoefte aan die genade van Christus; maar hoogmoed ken geen behoefte nie en sluit sy hart teen Christus en die oneindige seëninge wat Hy hulle kan gee.

Die boetvaardige tollenaar wat gebid het: “O God, wees my, sondaar, genadig.” Lukas 18:13, het homself as baie sondig beskou, [27]
en ander het hom ook so beskou; maar hy het sy behoefte ingesien, en onder ’n diepe besef van sy sonde en skande het hy God om genade gesmeek. Sy hart was oop vir die Gees om Sy werk te doen en hom vry te maak van die mag van die sonde. Die Fariseër se vermetele, eiegeregtige gebed het getoon dat sy hart gesluit is vir die invloed van die Heilige Gees. Omdat hy so ver van God afgedwaal het, kon hy geen besef vorm van sy eie onreinheid in teenstelling

met die goddelike heiligheid nie. Hy het geen behoefte gevoel nie,
[28] en het dus ook niks ontvang nie.

As u, u sondigheid insien, moet dan nie wag om uself eers te verbeter nie. Hoe baie is daar nie wat dink dat hulle nie goed genoeg is om na Christus te kom nie. Dink u dat u uself kan verbeter deur u eie pogings? "Kan 'n Kusiet sy vel verander, of 'n luiperd sy vlekke? Dan sal julle ook in staat wees om goed te doen, julle wat gewoond is om kwaad te doen?" Jer. 13:23. Vir ons is daar alleen by God hulp. Ons moet nie wag op sterker oortuigings, op beter geleenthede, op reiner harte nie, want uit onsself kan ons niks doen nie. Ons moet na Christus kom net soos ons is.

Maar laat niemand homself bedrieg met die gedagte dat God in Sy groot liefde en ontferming uiteindelik selfs diegene sal red wat Sy genade verwerp nie. Die vreeslike sondigheid van die sonde kan alleen in die lig van die kruis reg besef word. Wanneer mense die argument aanvoer dat God te goed is om die sondaar te verwerp, laat hulle dan 'n blik op Golgota werp. Dit was omdat daar geen ander manier was om die mens te red nie; omdat die mens sonder hierdie soenoffer onmoontlik kon verlos word uit die mag van die sonde en herstel word in sy gemeenskap met heilige wesens, en ook omdat dit onmoontlik vir hom was om die geestelike lewe deelagtig te word, dat Christus die skuld van die sondaar op Hom geneem en in sy plek gesterf het. Die liefde en lyding en dood van die Seun van God, getuig van die ontset-tende grootheid van die sonde, en verklaar dat daar slegs een manier is om van die mag van die sonde verlos te word en 'n beter lewe te lei, en dit is die oorgawe van die hart aan Christus.

Die onboetvaardiges verontskuldig hulself soms deur aanspraak te maak op die naam-Christene en hulle sê: "Ek is net so goed as hulle. Hulle is nie onbaatsugtiger, matiger, en versigtiger as ek nie. Hulle het plesier en hulself net so lief soos ek". Op hierdie manier wil hulle die foute van ander gebruik om hulle eie pligsversuim te regverdig. Maar die sonde en gebreke van ander sal niemand verontskuldig nie; want die Here het nie vir ons 'n sondige, menslike
[29] voorbeeld gestel nie. Die vleklose Seun van God is gegee as ons voorbeeld, en diegene wat kla oor die slegte voorbeeld van die naam-Christene is juis hulle wat beter behoort te leef, en 'n beter voorbeeld te stel. As hulle dan so goed weet hoe 'n Christen hom behoort te

gedra, is hulle sonde dan nie des te groter nie? Hulle weet wat reg is en tog weier hulle om reg te doen.

Pas op vir uitstel. Moenie uitstel om u sonde te versaak en u hart deur Christus te laat reinig nie. Dis juis in hierdie verband waar duisende al ’n fout begaan het tot hul ewige verdriet. Ek sal nie hier wys op die kortstondigheid van die lewe nie; maar daar is ’n groot gevaar - ’n gevaar wat nie goed besef word nie - om na te laat om na die pleitstem van die Heilige Gees te luister en voort te leef in die sonde; want dit is tog wat afstel beteken. Sonde, hoe gering ons dit ook mag ag, stel ons altyd aan die grootste gevaar bloot - die gevaar dat ons vir ewig mag verlore gaan. Die sonde wat ons nie oorwin nie, sal ons oorwin en ons uiteindelike vernietiging veroorsaak. [30]

Adam en Eva het hulself wysgemaak dat die eet van die vrug van ’n boom tog nie sulke verskriklike gevolge kan hê as wat God verklaar het nie. Maar hierin het hulle juis Gods onverander-like en heilige wet oortree, en dit het skeiding gebring tussen die mens en God, en die sluise geopen wat ongekende ellende en die dood in die wêreld gebring het. Eeu na eeu is die stem van rouklag op die aarde gehoor, en die ganse skepping sug tesame in barensnood as gevolg van die mense se oortreding. Selfs die hemel is aangetas deur die rebellie teen God. Golgota staan as die ewige gedenkteken van die onuitspreeklike offer wat nodig was om versoening te doen vir die oortreding van die Goddelike wet. Laat ons nooit die sonde geringskat nie.

Elke oortreding, elke veragting of verwerping van die genade van Christus, werk terug op uself; dit verhard die hart, verswak die wilskrag, verstomp die verstand en maak jou nie alleen minder geneig om jouself oor te gee nie, maar ook magteloser om gehoor te [31]
gee aan die sagte smeekstem van die Heilige Gees.

Baie mense probeer om hul skuldige gewete stil te maak deur te glo dat hulle, as hulle maar net wil, ’n ander weg kan inslaan, en dat hulle, hoewel hulle die roepstem van genade versmaai, later weer geleentheid sal hê om te gehoorsaam. Hulle dink dat hul, nadat hul telkens die Heilige Gees bedroef het en hul aan die kant van Satan geskaar het, in ’n tyd van nood tot inkeer sal kom en sal kan verander; maar dit gebeur nie so maklik nie. Die ondervinding en opleiding van ’n leeftyd oefen so ’n sterk invloed op die hart uit dat min mense sal verlang om aan die beeld van Christus gelyk te word.

Selfs een verkeerde karaktertrek, een sondige begeerte, as daarin volhard word, sal uiteindelik die invloed van die evangelie op die hart kragteloos maak. Elke sondige daad laat die siel verder afdwaal van God. Die man wat ongeloof openbaar of onverskillig is teenoor goddelike waarheid, oes maar net wat hy vroeër gesaai het. In die hele Bybel is daar nie ’n ernstiger waarskuwing teen die sonde as die van Salomo nie: “Sy eie ongeregtighede vang hom, die goddelose, en in die vangstrikke van sy sonde word hy vasgehou.” Spr. 5:22.

Christus is altyd gereed om ons van die sonde te verlos, maar Hy dwing niemand nie; as ons dan deur volharding in die sonde so verslaaf is daaraan dat ons geen begeerte het om daarvan verlos te word nie, as ons Sy genade nie wil aanneem nie, wat kan Hy dan nog meer doen? Ons het onsself vernietig omdat ons Sy liefde steeds verwerp het. “Kyk, nou is dit die tyd van welbehae; kyk, nou is dit die dag van verlossing.” 2 Kor. 6:2. “Vandag as julle sy stem hoor, verhard julle harte nie.”

Heb. 3:7, 8.

“Die mens sien aan wat voor oë is, maar die Here sien die hart aan.” 1 Sam. 16:7. Hy sien die vreugde en smart en die afvalligheid van die menslike hart waar soveel onreinheid en bedrog skuil. Hy is
[32] bekend met al ons beweegredes en planne. Gaan maar na Hom toe met u hart so vol sonde as dit is. Maak u hart voor God oop soos die psalmdigter, en bid die volgende gebed: “Deurgrond my, O God, en ken my hart; toets my en ken my gedagtes en kyk of daar by my ’n weg is van smart; en lei my op die ewige weg.” Ps. 139:23, 24.

Baie het ’n bloot verstandelike godsdiens, ’n vorm van godsaligheid, sonder dat die hart gereinig is. Maar ons moet bid: “Skep vir my ’n rein hart, o, God, en gee opnuut in die binneste van my ’n vaste gees.” Ps. 51:12. Wees eerlik met uself. Wees net so ernstig en volhardend as u sou wees as u lewe op die spel was. Dit is ’n saak wat u alleen met God moet uitmaak; vir die ewigheid moet uitmaak. As u slegs hoop, en niks meer nie, sal dit u ewige ondergang bewerkstellig.

Ondersoek Gods Woord biddend. In die Woord en die wet van God en in die lewe van Christus, het u die ewige beginsels van heiligheid “waarsonder niemand die Here sal sien nie.” Heb. 12:14. Dit sal u oortuig van sonde en die weg van saligheid duidelik aanwys. Luister daarna asof dit die stem van God is wat tot u spreek.

As u sien hoe groot die sonde is, en as u uself sien soos u waarlik is, dan moet u nie moedeloos word nie. Christus het gekom om sondaars te red. Dis nie nodig vir ons om God met ons te versoen nie, maar, o, wonderbaarlike liefde! God het in Christus "die wêreld met Homself versoen." 2 Kor. 5:19. Deur Sy tere liefde trek Hy die hart van Sy afvallige kinders tot Hom. Geen aardse ouer kan ooit so geduldig wees met die foute en mis-stappe van sy kinders soos God is teenoor diegene wat Hy graag wil red nie. Niemand kan ooit ernstiger pleit met die oortreder soos Hy nie. Geen mens het nog ooit met groter teerheid soos Hy met die afgedwaaldes gepleit om terug te keer nie. Al Sy beloftes, al Sy waarskuwings is slegs uitinge van Sy onuitspreeklike liefde.

As Satan u vertel hoe 'n groot sondaar u is, vestig dan u oë op u
Verlosser en beroep u op Sy verdienste. Dit sal u help om u oë op [33]
Hom te vestig. Bely u sonde, maar sê aan die vyand dat "Christus, Jesus in die wêreld gekom het om sondaars te red," 1 Tim. 1:15, en dat u ook deur Sy liefde gered kan word. Jesus het aan Simon 'n vraag gestel omtrent twee skuldenaars. Die een het aan sy heer 'n klein bedraggie geskuld, terwyl die ander 'n groter som geskuld het;
maar hy het albei se skuld kwyt-geskeld, en [34]
Christus het aan Simon gevra watter van die twee sy heer die meeste sou liefhê. Simon het geant-woord, "Die een aan wie die heer die meeste geskenk het." Lukas 7:43. Ons was ook groot son-daars, maar Christus het gesterf sodat ons vergifnis kan ontvang. Die verdien-ste van Sy soendood ten behoewe van ons is ge-noeg om die Vader tevrede te stel. Diegene wat Hy die meeste vergewe het, sal Hom ook die meeste liefhê en sal ook die naaste aan Sy troon staan om Hom te loof vir Sy groot liefde en oneindige offer. Hoe meer ons die liefde van God besef, hoe meer sal ons die sondigheid van die sonde besef. Wanneer ons die lengte van die ketting sien wat neergelaat is om ons te red, as ons enigsins die oneindige opoffering besef wat
Christus vir ons gemaak het, sal dit ons harte verbrysel en sag maak. [35]

Hoofstuk 4: Belydenis van Sonde

"Hy wat sy oortredinge bedek, sal nie voorspoedig wees nie; maar hy wat dit bely en laat staan, sal barmhartigheid vind." Spr. 28:13.

Die voorwaardes waarop mens genade van God ontvang, is eenvoudig en redelik. Die Here verwag nie dat ons iets pynlik moet doen om vergifnis van sonde te ontvang nie. Ons hoef nie lang pelgrimstogte en swaar boete te doen om ons by Hom aan te beveel, of die uitdelging van ons sondes te verkry nie; maar hy wat sy sonde bely en versaak, sal genade ontvang.

Die apostel sê, "Bely mekaar julle misdade en bid vir mekaar, sodat julle gesond kan word." Jak. 5:16. Bely julle sondes voor God wat dit alleen kan vergewe, en bely julle misdade teenoor mekaar. As u 'n vriend of buurman leed aangedoen het, moet u, u skuld bely, en dis sy plig om u te vergewe. Dan moet u God ook nog om vergifnis vra, want die broeder wat u leed aange-doen het, is die eiendom van God, en toe u hom benadeel het, het u ook teen sy Skepper en Verlosser gesondig. Die saak dien voor die enigste Middelaar, ons Groot Hoëpriester "wat in alle opsigte versoek is net soos ons, maar
[36] sonder sonde", en "wat met ons swakhede kan medelyde hê" en ons van alle sonde kan reinig. Heb. 4:15.

Diegene wat hulle nog nie voor die aangesig van God verootmoedig en hulle sonde bely het nie, het die eerste voorwaarde om aangeneem te word nog nie nagekom nie. As ons nie berouvol tot bekering gekom het nie, nog nie in ootmoed en met 'n gebroke hart ons sondes bely en verafsku het nie, dan het ons nog nooit opreg om vergifnis gevra nie, en as ons nog nooit daarvoor gevra het nie, het ons ook nog nooit die vrede van God ondervind nie. Die enigste rede waarom ons sondes van die verlede nog nie vergewe is nie, is omdat ons nie gewillig is om ons te verootmoedig en te voldoen aan die voorwaardes van God se Woord nie. Wat ons moet doen, word duidelik omskryf. Belydenis van sonde, of dit in die openbaar of privaat is, moet vrywillig en openhartig geskied. Dit moenie op die sondaar

afgedwing word nie. Dit moet ook nie op 'n ligsinnige, onverskillige manier gedoen word, of afgedwing word van diegene wat nie die afskuwelikheid van die sonde besef nie. Innige, opregte belydenis van sonde sal verhoor word deur die God van barmhartigheid. Die psalmdigter sê: "Die Here is naby die wat gebroke is van hart en Hy verlos dié wat verslae is van gees." Ps. 34:9.

Opregte belydenis is nooit vaag nie; bepaalde sondes word by die naam genoem. Die sonde mag van so 'n aard wees dat dit alleen voor God bely moet word; dit mag misdade wees wat bely moet word teenoor die persone wat daardeur leed aangedoen is; of die sonde mag van 'n openbare aard wees wat in die openbaar bely moet word. Maar alle belydenis moet spesifiek wees en bepaalde sondes waaraan u skuldig is, moet bely word.

In die dae van Samuel het die Israeliete van God afgedwaal. Hulle het gely as gevolg van hulle sonde, want hulle het hul geloof in God versaak, Sy krag en wysheid om die volk te regeer, vergeet, en hul vertroue in Sy bekwaamheid om hulle te beskerm, verloor. Hulle het hul rug op die Groot Heerser van die heelal gekeer en 'n regeerder [37]
verlang soos die van die nasies rondom hulle. Maar voordat hulle weer vrede gevind het, het hulle die volgende belydenis gedoen: "By al ons sondes het ons kwaad gedoen deur 'n koning vir ons te begeer." 1 Sam. 12:19. Die bepaalde sonde waaraan hulle skuldig was, moes hulle bely. Hulle ondankbaarheid het hulle oorheers en hulle van God geskei.

God sal belydenis van sonde nie aanneem as dit nie gepaard gaan met opregte berou en hervorming nie. Daar moet 'n bepaalde verandering in die lewe plaasvind; alles wat God mishaag moet prysgegee word, en die oorwinning sal behaal word deur opregte berou oor die sonde. Die werk wat van ons verlang word, word duidelik voor ons gestel: "Was julle, reinig julle, neem die boosheid van julle handeling voor my oë weg; hou op om kwaad te doen, leer om goed te doen. Soek die reg, help die verdrukte reg, doen reg aan die wees, verdedig die saak van die weduwee." Jes. 1:16,17. "Gee die goddelose die pand terug, vergoed hy wat geroof is, wandel hy in die insettinge van die lewe, sodat hy geen onreg doen nie - dan sal by sekerlik lewe, hy sal nie sterwe nie." Eseg. 33:15. In verband met die bekering sê die apostel Paulus, "Want kyk, juis dit dat julle bedroef geword het volgens die wil van God - hoe groot 'n ywer

het dit in julle gewerk, ja verantwoording, verontwaardiging, vrees, verlange, ywer, bestraffing. In alles het julle gewys dat julle rein is in die saak.” 2 Kor. 7:11.

Wanneer die sonde eers die sedelike gevoel verstomp het, dan sien die sondaar nie die gebreke van sy karakter nie en hy besef ook nie die grootheid van sy sonde nie; en as hy homself nie oorgee aan die werking van die Heilige Gees nie, sal hy blind wees vir sy sonde. Sy belydenis is nie ernstig en opreg nie. Vir elke sonde wat hy bely, maak hy ’n verskoning, en sê dat as dit nie vir die omstandighede was nie hy nooit die sonde sou begaan het waarvan hy beskuldig is nie.

[38] Nadat Adam en Eva van die verbode vrug geëet het, was hulle oorweldig deur die skande van hulle daad en hulle was vreesbevange. Hulle eerste stap was om ’n verskoning te soek vir hul sonde en om die doodvonnis te ont-wyk. Toe die Here met hulle gepraat het oor hulle sonde het Adam die skuld deels op God en deels op sy vrou geplaas: “Die vrou wat U gegee het om by my te wees, sy het vir my van die boom gegee en ek het geëet.” Gen. 3:12, 13. Die vrou het die skuld op die slang geplaas: “Die slang het my verlei en ek het geëet.” Waarom het U die slang gemaak? Waarom het U hom in Eden toegelaat? Hierdie vrae word veronderstel in die verskoning wat sy vir haar sonde gemaak het, en dus word God verantwoordelik
[39] gehou vir hulle val. Die Gees van
selfregverdiging het sy oorsprong gehad by die vader van die leuen, en dit word ook gesien by al die seuns en dogters van Adam. Sulke belydenis is nie ingegee deur die Heilige Gees nie en God sal dit nie aanneem nie. Waar daar ware bekering is, aanvaar die mens self die skuld van sy oortredings en hy erken dit sonder bedrog of geveinsdheid. Net soos die arme tollenaar, sonder om selfs sy oë na die hemel te rig, sal hy uitroep: “O, God, wees my sondaar genadig.” Diegene wat hul skuld beken, sal geregverdig word, want Jesus sal Sy bloed vir die boet-vaardige siel pleit.

In die voorbeelde in Gods Woord van opregte bekering en verootmoediging het diegene wat belydenis gedoen het van hulle sondes geen verskoning daarvoor gemaak, of probeer om hulself te regverdig nie. Paulus het nie getrag om hom te verontskuldig nie; hy skilder sy sonde in die swartste kleure, sonder om dit goed te praat. Hy sê:“Ek het baie van die heiliges in die gevangenis opgesluit,

nadat ek van die owerpriesters volmag gekry het; en so dikwels as hulle omgebring is, het ek my toestemming gegee. En in al die sinagoges het ek hulle dikwels gestraf en gedwing om te laster; en ek het uitermate teen hulle gewoed en hulle vervolg selfs tot in die buitelandse stede.” Hand. 26:10, 11. Hy aarsel nie om te verklaar dat “Christus Jesus in die wêreld gekom het om sondaars te red van wie ek die vernaamste is”, nie. 1 Tim. 1:15. Die verbryselde, boetvaardige hart, wat hom verootmoedig en bekeer, sal die liefde van God en die groot soenoffer op Golgota waardeer. Soos ’n kind wat sy sondes teenoor ’n liefdevolle vader bely, so sal diegene wat waarlik berou het, hulle sondes voor God bely. En ons lees: “As ons ons sondes bely, Hy is getrou en regverdig om ons die sondes te vergewe en ons van alle ongeregtigheid te reinig.” 1 Joh. 1:9. [40]

Hoofstuk 5: Toewyding

Die belofte van God is: “Julle sal My soek en vind as julle na My vra met julle hele hart.” Jer. 29:13.

Die hele hart moet aan God oorgegee word, of ons sal nooit in Sy ewebeeld herskep kan word nie. Van nature is ons vervreemd van God. Die Heilige Gees beskryf ons toestand in die volgende woorde: “Dood deur die misdade en die sondes...” Efe. 2:1. “Die hele hoof is siek en die hele hart is krank. Daar is geen heel plek aan nie.” Jes. 1:5, 6. Ons is in die strikke van Satan gevang waarin ons gehou is “om sy wil te doen”. 2 Tim. 2:26. God wil ons genees en vrymaak. Maar aangesien dit beteken dat ons heeltemal verander moet word, dat ons geheel en al herskep moet word, moet ons onsself heeltemal aan Hom oorgee.

Die stryd teen self is die felste stryd wat nog ooit gestry is. Die oorgawe van self, die oorgawe van die wil aan God, is ’n stryd; maar die siel moet aan God oorgegee word voordat dit in heiligheid herskep kan word.

[41] Die regering van God, soos Satan ons wil wysmaak, berus nie op blinde onderwerping nie, en ook nie in onredelike oorheersing nie. Dit doen ’n beroep op ons verstand en gewete. “Kom nou en laat ons die saak uitmaak” is die uitnodiging van die Skepper aan ons. Jes. 1:18. God dwing nie die wil van Sy skepsels nie. Hy kan nie aanbidding aanvaar wat nie bereidwillig en op intelligente wyse geskied nie. Gedwonge onderwerping sal die ware ontwikkeling van hart en karakter verhinder; dit sal van die mens ’n blote outomaat maak, en dis nie die doel van die Skepper nie. Hy verlang dat die mens, die pronkstuk van die skepping, die hoogs moontlike ontwikkeling sal bereik. Hy stel ons voor die hoë doel wat Hy ons deur Sy genade vir ons wil bereik. Hy versoek ons om onsself aan Hom oor te gee sodat Hy Sy wil in ons kan volbring. Ons moet self besluit of ons van die sonde vrygestel wil wees om die heerlike vryheid van
[42] die seuns van God deelagtig te word.

In ons oorgawe aan God moet ons noodwendig alles prysgee wat ons van Hom kan skei. Daarom sê die Heiland: “So kan dan ook niemand van julle wat nie afsien van al sy besittings, My dissipel wees nie.” Luk. 14:33. Alles wat ons toewyding aan God kan verhinder moet afgelê word. Mammon is die afgod van baie mense. Liefde vir geld, die hunkering na rykdom, is die goue ketting wat hulle aan Satan bind. Reputasie en wêreldse eer word weer deur ’n ander klas aanbid. ’n Lewe van selfsugtige gemak sonder verantwoordelikheid is die afgod van ander. Maar al hierdie slaafse bande moet verbreek word. Ons kan nie aan God en ook aan die wêreld behoort nie. As ons nie aan God behoort nie, is ons nie Sy kinders nie. Daar is diegene wat voorgee om God te dien, terwyl hulle op hulle eie krag staatmaak om Sy wet te gehoorsaam, onselfsugtig karakters te vorm en die saligheid deelagtig te word. Hulle harte is nie verander deur die liefde van Christus nie, maar hulle probeer om die pligte van die [43] Christelike lewe na te kom as iets wat God deur Sy genade van hulle verwag om die hemel te verdien. Sulke godsdiens beteken niks. As Christus in die hart woon sal die siel so vol van Sy liefde, en so vol van die vreugde van gemeenskap met Hom wees, dat hy aan Hom sal vaskleef. Deur Hom te aanskou, sal self vergeet word. Liefde vir Christus sal die dryfveer wees van alle dade. Diegene wat die dringende liefde van God ondervind, vra nie hoe min hulle moet gee om aan die else van God te voldoen nie; hulle vra nie wat is die laagste peil nie, maar streef daarna om volkome volgens die wil van hulle Verlosser te lewe. Met die grootste bereidwilligheid gee hulle alles oor, en hulle belangstelling is volgens die waarde van die doel wat hulle nastreef. ’n Belydenis van Christus, sonder hierdie groot liefde, is sommer net woorde, nuttelose vormdiens en slawerny.

Voel u dat dit ’n te groot opoffering is om alles aan Christus oor te gee? Stel uself die vraag: “Wat het Christus vir my gegee?” Die Seun van God het alles gegee; Hy het gely, Sy lewe en liefde gegee, vir ons verlossing. En kan dit wees dat ons, onwaardige voorwerpe van so ’n groot liefde, ons harte aan Hom sal weier? Elke oomblik van ons lewe, deel ons in die seëninge van Sy genade; en dis juis om hierdie rede dat ons nie die dieptes van onkunde en ellende kan besef waarvan ons verlos is nie. Kan ons Hom aanskou wat as gevolg van ons sondes deurboor is, en nogtans Sy liefde en opoffering versmaai? As ons dink aan die groot vernedering wat die

Here van die heerlikheid moes ondergaan, sal ons dan nog kla omdat ons die ewige lewe moet ingaan deur stryd en selfvernedering?

Menige trotse hart vra: “Waarom moet ek my verootmoedig en verneder voordat ek die versekering kan hê dat God my aangeneem het?” Ek wys u op Christus. Hy was sondeloos, en nog meer, Hy was die Vors van die hemel; maar nogtans het Hy die sonde van die mensdom op Hom geneem. “Hy was saam met die oortreders getel,
[44] terwyl Hy die sonde van baie gedra het en vir die oortreders gebid het.” Jes. 53:12.

Maar wat gee ons as ons alles gee? Net ’n sonde-besoedelde hart vir Jesus om deur Sy eie bloed te reinig en deur Sy grenslose liefde te red. En nogtans dink die mens dat dit swaar is om alles prys te gee! Ek skaam my om dit te hoor en ek is skaam om dit neer te skryf.

God verwag nie dat ons enigiets sal prysgee wat vir ons goed is nie. In al Sy handelinge dra Hy ons belange op die hart. Ek wens dat almal wat Christus nog nie aangeneem het nie, kon besef dat Hy iets oneindig beter het om te gee as wat hulle vir hulself soek. Wanneer die mens teenstrydig met die wil van God dink en optree, berokken hy homself onberekenbare skade. Geen vreugde kan gevind word op die weg wat verbied is deur die Een wat beter weet as ons en wat gedurig die beste vir Sy skepsels soek nie. Die weg van die oortreder is die weg van ellende en die dood.

Ons begaan ’n fout as ons dink dat God daarin behae skep om Sy kinders te sien ly. Die ganse hemel stel belang in die geluk van die mens. Ons hemelse Vader versper nie die weg van vreugde vir Sy skepsels nie. God wil slegs hê dat ons die dinge sal vermy wat lyding en teleurstelling veroorsaak en wat die deur van geluk en die hemel vir ons sal sluit. Die Verlosser van die wêreld neem sondaars aan soos hulle is, met al hulle behoeftes, gebreke en swakhede; en Hy is nie slegs gewillig om van sonde te reinig en verlossing deur Sy bloed te skenk nie, maar Hy sal voldoen aan die begeertes van almal wat bereid is om in Sy juk te trek en Sy las te dra. Dit is Sy doel om rus en vrede te skenk aan almal wat na Hom kom vir die brood van die lewe. Hy verwag dat ons net daardie dinge sal doen wat ons groter geluk sal verseker - iets wat ongehoorsaamheid nooit aan ons sal kan gee nie. Die ware vreugde van die siel is om Christus gestalte te laat kry in die hart - Christus die hoop op die heerlikheid.

Baie vra: “Hoe moet ek myself aan God oorgee?” U begeer om useself aan Hom te gee, maar u is swak, ’n slaaf van onsekerheid, en [45] sondige gewoontes wat die oorhand kry. U beloftes en voornemens is waardeloos. U kan u gedagtes en drifte en luste nie beheers nie. Die gedagte aan u gebroke beloftes en geloftes wat u nie nagekom het nie, verswak u geloof in u eie opregtheid, en laat u voel dat God u nie sal aanneem nie, maar u hoef nie moedeloos te word nie. Wat u nodig het, is om die ware krag van die wil te besef. Dit is die heersende krag in die hart van die mens; dit laat hom besluit en kies. Alles hang af van die regte gebruik van die wil. God het aan alle mense die vermoë gegee om te kies; hulle moet daardie krag beoefen. U kan u hart nie verander nie, u kan God nie uit u eie liefhê nie; maar u kan kies om Hom te dien. U kan u wil aan Hom onderwerp; Hy sal dan in u werk om te wil sowel as om te werk na Sy welbehae. Op hierdie manier sal u hele natuur [46]
onder die beheer van die Gees van Christus kom; u liefde sal in Hom sy middelpunt vind en u gedagtes sal in ooreenstemming met Hom wees.

Om te verlang om goed en heilig te wees, is goed in ’n sekere mate; maar as u daar ophou, sal dit niks baat nie. Baie wat maar net verlang en gehoop het om Christene te word, sal verlore gaan. Hulle het nooit by die plek gekom waar hulle hulself oorgee aan die wil van God nie. Hulle kies nie om Christene te wees nie. Deur die regte beoefening van u wil kan u hele lewe verander word. Deur u wil aan Christus oor te gee, verbind u uself met ’n mag wat sterker is as al die owerhede en magte. U sal krag van omhoog ontvang om u standvastig te maak, en dus sal u, deur ’n gedurige oorgawe aan God, in staat gestel word om die nuwe lewe te leef, ja die lewe van geloof. [47]

Hoofstuk 6: Geloof en Aanneming

Aangesien u gewete deur die Heilige Gees aangespoor is, het u tot ’n sekere mate die boosheid van die sonde, die skuld en die ellende daarvan besef, en u verafsku dit. U voel dat die sonde u van God skei en dat u ’n slaaf in die mag van die Bose is. Hoe meer u worstel om te ontvlug, hoe meer besef u u magteloosheid. U beweegredes is onrein; u hart is besoedel. U sien dat u lewe vol selfsug en sonde is. U verlang na vergifnis, reiniging en vryheid. Ooreenstemming met God, gelykvormigheid aan Hom - hoe sal u dit verkry? Dit is vrede wat u nodig het - die vergifnis van die hemel en vrede en liefde in u siel. Geld kan dit nie koop nie, geleerdheid kan dit nie verkry nie, wysheid kan dit nie bereik nie; u kan nooit hoop om dit deur u eie pogings of inspanning te verkry nie. Maar God bied dit vir u aan as ’n gawe, “sonder geld en sonder prys.” Jes. 55:1. Dit behoort aan u, as u maar net u hand sal uitsteek en dit neem. Die Here sê: “Al was julle sondes soos skarlaken, dit sal wit word soos sneeu; al was dit rooi soos purper, dit sal word soos wol.” Jes. 1:18. “Ek sal julle ’n nuwe hart gee en ’n nuwe gees in jul binneste gee; en Ek sal die hart van klip uit julle vlees wegneem en julle ’n hart
[48] van vlees gee.” Eseg. 36:26.

U het u sondes bely en dit vaarwel gesê. U het besluit om uself aan God oor te gee. Gaan nou na Hom toe en vra Hom om u te reinig van u sondes en u ’n nuwe hart te gee. Glo dat Hy dit gedoen het omdat Hy belowe het om dit te doen. Dit is die les wat Jesus ons geleer het toe Hy op die aarde was, naamlik dat ons moet glo dat ons die gawe ontvang het wat God belowe het, en dit sal ons s’n wees. Jesus het die mense se siektes genees toe hulle in Sy krag geglo het; Hy het hulle gehelp met die dinge wat hulle kon sien, en hulle aangemoedig om in die dinge te glo wat hulle nie kon sien nie; dit het hulle gelei om te glo dat Hy sonde kan vergewe. Hy het dit uitdruklik gesê toe Hy die lam man gesond gemaak het. “Maar dat julle kan weet dat die Seun van die mens mag het om op aarde sondes te vergewe”, het Hy aan die lam man gesê, “Staan op, neem

jou bed op en gaan na jou huis toe." Matt. 9:6. Waar Johannes van die wonderwerke van Christus praat, sê hy: "Hierdie is beskrywe, dat julle kan glo dat Jesus die Christus is, die Seun van God; en dat julle deur te glo die lewe kan hê in sy Naam." Joh. 20:31.

Uit die eenvoudige Bybelse verhaal hoe Jesus die siekes gesond gemaak het, leer ons hoe om in Hom te glo vir die vergifnis van sonde. Laat ons let op die verhaal van die genesing van die lam man van Betesda. Hy was hulpeloos; vir agt-en-der-tig jaar het hy nie geloop nie, en nogtans gebied Jesus hom: "Staan op, neem jou bed op en gaan na jou huis toe." Die siek man kon gesê het, "Here, as U my eers gesond maak, dan sal ek U bevel gehoorsaam". Maar nee, hy het Christus se woord geglo, hy het geglo dat hy gesond was, en hy het dadelik probeer om te loop; hy het sy wilskrag beoefen, en hy het geloop. Hy het op die woord van Christus opgetree, en God het hom die krag gegee. Hy is gesond gemaak.

U is ook 'n sondaar. U kan nie versoening doen oor u sondes van die verlede nie; u kan u hart nie verander of uself heilig maak nie. Maar God belowe om dit alles vir u te doen deur Christus. U glo daardie belofte; u bely u sondes, en u gee uself oor aan God. U [49]
span u wilskrag in om Hom te dien. Net so seker soos u dit doen, sal God Sy woord gestand doen. As u die belofte aanneem, glo dat u vergewe en gereinig is, sal God dit vir u waarmaak; u word gesond net soos die lam man aan wie Christus krag gegee het om te loop toe hy geglo het dat hy gesond gemaak is. Dit is so as u dit glo.

Moenie wag om te voel dat u gesond is nie, maar sê, "Ek glo dit; dit is so, nie omdat ek dit voel nie, maar omdat God dit belowe het." [50]

Die Here Jesus sê: "Alles wat julle in die gebed vra, glo dat julle dit ontvang, en julle sal dit verkry." Markus 11:24. Daar is 'n voorwaarde aan hierdie belofte verbonde, naamlik dat ons volgens die wil van God moet bid. Maar dit is die wil van God om ons van die sonde te reinig, om ons Sy kinders te maak en om ons in staat te stel om 'n heilige lewe te lei. Ons vra dus om hierdie seëninge, ons glo dat ons hulle ontvang, en dank die Here ons ontvang dit ook werklik. Dit is ons voorreg om na Jesus te gaan vir reiniging, en om voor die wet te staan sonder skaamte of verwyt. "Daar is dan nou geen veroordeling vir die wat in Christus Jesus is nie, vir die wat nie na die vlees wandel nie, maar na die Gees." Rom. 8:1.

Voortaan behoort u nie meer aan uself nie; want u is duur gekoop. “Julle is nie deur verganklike dinge, silwer of goud, losgekoop nie, maar deur die kosbare bloed van Christus soos van ’n Lam sonder gebrek en vlekkeloos.” 1 Pet. 1:18, 19. Deur hierdie eenvoudige geloofsdaad het die Heilige Gees ’n nuwe lewe in u hart verwek. U is nou ’n kind van God, en Hy het u lief net soos Hy Sy Seun liefhet.

As u uself eenmaal aan die Here gegee het, moet nie weer omdraai nie; moet Hom nie weer verlaat nie, maar sê elke dag: “Ek behoort aan Christus; ek het myself aan Hom gegee”; en vra Hom om Sy Gees aan u te gee en om u deur Sy genade te bewaar. Dit is wanneer u uself aan God oorgee en in Hom glo, dat u Sy kind word; en so moet u in Hom lewe. Die apostel sê: “Aangesien julle dan Christus Jesus die Here aangeneem het, wandel in Hom.” Kol. 2:6.

Sommige mense meen dat hulle ’n proeftyd moet deurmaak en bewys moet lewer dat hulle wel verander het, voordat hulle die seën van God kan ontvang. Maar hulle kan dadelik aanspraak maak op die seën van die Here. Hulle moet Sy genade en die Gees van Christus ontvang om hulle in hul swakheid te help, of hulle sal die sonde nooit kan weerstaan nie. Jesus wil graag hê dat ons na Hom toe moet
[51] kom net soos ons is, vol sonde, hulpeloos en afhanklik. Ons kan kom met al ons swakheid, dwaasheid, en ons sondigheid aan Sy voete neerval. Dit is vir Hom die grootste vreugde om Sy arms van liefde om ons te slaan, ons wonde te verbind en ons van alle onreinheid te reinig.

Dis juis hier waar duisende misluk: Hulle glo nie dat Jesus hulle vergewe nie. Hulle aanvaar nie wat Hy sê nie.

Dit is almal wat die voorwaardes nakom se voorreg om die versekering te hê dat elke sonde uit genade vergewe is. Moenie dink
[52] dat God se beloftes nie op jou van toepassing is nie; hulle geld vir elke boetvaardige sondaar. Krag en genade word deur Christus en dienende engele tot beskikking van elke gelowige gestel. Niemand is te sondig om krag en reinheid en geregtigheid te vind in Jesus wat vir hulle gesterf het nie. Hy wag om hulle besoedelde klere uit te trek, en hulle te beklee met die wit klere van geregtigheid; Hy beveel hulle om te lewe en nie te sterwe nie.

God handel nie met ons soos sterflinge met mekaar handel nie.
[53] Sy gedagtes teenoor ons is gedagtes van genade, liefde en die teerste ontferming. Hy sê: “Laat die goddelose sy weg verlaat en die

kwaaddoener sy gedagtes; en laat hy hom tot die Here bekeer, dan sal Hy hom barmhartig wees; en tot onse God, want Hy vergeef menigvuldiglik.” Jes. 55:7. “Ek delg jou oortredinge uit soos ’n newel en jou sondes soos ’n wolk.”

Jes. 44:22.

“Ek het geen behae in die dood van hom wat sterwe nie, spreek die Here. Bekeer julle dan en lewe.” Eseg. 18:32. Satan staan gereed om die geseënde beloftes van God te ontken. Hy wil elke vonkie van hoop en flikkering van lig uit die siel ver-wyder, maar u moet hom nie toelaat om dit te doen nie. Moenie na die versoeker luister nie, maar sê: “Jesus het gesterwe sodat ek kan lewe. Hy het my lief en wil nie hê dat ek verlore moet gaan nie. Ek het ’n ontfermende hemelse Vader; en ofskoon ek Sy liefde misbruik het, en alhoewel ek die seëninge wat Hy aan my gegee het, verwaarloos het, sal ek nogtans opstaan en tot my Vader gaan en aan Hom sê:‚Ek het gesondig teen die hemel en voor u, en ek is nie meer werd om u seun genoem te word nie; maak my soos een van u huurlinge” Die gelykenis vertel hoe die swerwer ontvang is, “Toe hy nog ver weg was, het sy vader hom gesien en innig jammer vir hom gevoel en gehardloop en hom omhels en hartlik gesoen.” Lukas 15:18-20.

Maar selfs hierdie gelykenis, aandoenlik soos dit is, slaag nie daarin om die oneindige ontferming van die Vader uit te druk nie. Deur Sy profeet sê die Here: “Ek het jou liefgehad met ’n ewige liefde; daarom het Ek jou getrek met goedertierenheid.” Jer. 31:3. Terwyl die sondaar nog ver van die Vader se huis af is, en sy goed in ’n vreemde land deurbring, verlang die Vader se hart na hom. Elke verlange in die hart van die sondaar is slegs die tere smeekstem van Sy Gees, wat die swerwer smeek en met liefde trek om terug te keer.

Kan u nog twyfel, in weerwil van die heerlike beloftes van die Bybel? Kan u glo dat die Here die sondaar wat graag wil terugkom en wat verlang om sy sonde te versaak, op ’n wrede manier sal [54]
belet om in ootmoed aan Sy voete neer te val? Sulke gedagtes is verregaande. Niks kan u siel meer kwaad aandoen as om so oor God te dink nie. Hy haat die sonde, maar Hy het die sondaar lief, en in Christus het Hy Homself geoffer, sodat almal wat wil, gered kan word en Sy heerlike koninkryk beërwe. Kon sy liefde vir ons met groter oortuiging en teerheid teenoor ons uitgespreek word? Hy vra: “Kan ook ’n vrou haar suigeling vergeet dat sy haar nie sal ontferm

oor die seun van haar skoot nie? Ofskoon hulle sou vergeet, nogtans sal Ek jou nie vergeet nie!” Jes. 49:15.

Hef u oë op, u wat twyfel en vreesagtig is; want Jesus leef om vir ons in te tree. Dank God vir die gawe van Sy geliefde Seun, en bid dat Hy nie tevergeefs vir u gesterf het nie. Die Gees roep u vandag. Wy u hart toe aan Jesus en maak aanspraak op Sy seën.

Terwyl u hierdie beloftes lees, onthou dat hulle die uitdrukking is van onuitspreeklike liefde en ontferming. Die oneindige liefde van God gaan met onbegrensde ontferming uit tot sondaars. “In Hom het ons die verlossing deur sy bloed, die vergifnis van die misdade.” Efe. 1:7. Glo net dat God u helper is. Hy wil Sy beeld in die mens herstel. As u met bekering en belydenis na Hom toe kom, sal Hy uit
[55] genade neerbuig en u vergifnis skenk.

Hoofstuk 7: Die Toets van Dissipelskap

"As iemand in Christus is, is hy 'n nuwe skepsel; die ou dinge het verbygegaan; kyk, dit het alles nuut geword." 2 Kor. 5:17.

Mens mag miskien nie in staat wees om presies te sê waar, wanneer en hoe die bekering geskied het nie; maar dit is nog geen bewys dat jy nie bekeerd is nie. Christus het aan Nikodemus gesê, "Die wind waai waar hy wil en jy hoor sy geluid, maar jy weet nie waarvandaan hy kom en waarnatoe hy gaan nie. So is elkeen wat uit die Gees gebore is." Joh. 3:8. Soos die wind wat onsigbaar is, maar waarvan die uitwerking duidelik gesien en gevoel kan word, is ook die werking van die Gees van God in die menslike hart. Die herskeppende krag, wat die menslike oog nie kan sien nie, verwek 'n nuwe lewe in die siel; dit skep 'n nuwe wese in die ewebeeld van God. Terwyl die werking van die Gees stil en onsigbaar is, kan mense nogtans die uitwerking daarvan duidelik sien. As die hart deur die Gees vernuwe is, sal die bewyse daarvan in die lewe gesien word. Hoewel ons uit onsself niks kan doen om ons hart te verander nie, of in ooreenstemming met God te bring nie; hoewel ons nie op [56] onsself of op ons goeie werke moet vertrou nie, sal ons lewe nogtans toon of die genade van God in ons woon. Daar sal 'n verandering in ons leefwyse, karakter en werk gesien word. Die teenstelling tussen wat ons eers was en wat ons nou is, sal baie duidelik uitkom. Ons karakter word geopenbaar, nie deur goeie of slegte dade so nou en dan nie, maar deur ons alledaagse woorde en dade.

Dit is heeltemal moontlik dat daar 'n uiterlike goeie gedrag kan wees sonder die vernuwende krag van Christus. Die feit dat ons graag die goedkeuring van ander wil wegdra en hoog aangeskryf wil wees, mag ons beweeg om 'n goeie lewe te lei. Selfrespek mag ons noop om verkeerde dinge te vermy, en 'n selfsugtige hart mag goeie dade verrig. Waaraan sal ons onsself dan toets; hoe sal ons vasstel aan wie se kant ons staan?

Aan wie behoort die hart? Waar is u gedagtes? Van wie praat u graag? Met wie deel u u liefde en vir wie doen u die beste werk? As

ons aan Christus behoort, sal ons oor Hom dink en ons soetste gedagtes sal van Hom wees. Alles wat ons het en is, sal aan Hom toegewy wees. Ons sal verlang om Sy beeld te weerkaats, Sy gesindheid te hê, Sy wil te doen en Hom in alles te behaag.

Diegene wat nuwe skepsels in Christus Jesus word, sal die vrugte van die Gees voortbring, naamlik: "Liefde, blydskap, vrede, lankmoedigheid, vriendelikheid, goedheid, getrouheid, sagmoedigheid, selfbeheersing." Gal. 5:22. Hulle sal die ou sondige lewe versaak, en deur die geloof van die Seun van God sal hulle Hom volg, Sy karakter openbaar en hulself reinig soos Hy rein is. Die dinge wat hulle eers gehaat het, sal hulle nou liefhê, en die dinge wat hulle eers liefgehad het, sal hulle nou haat. Diegene wat eers trots was, is nou nederig van hart; diegene wat ydel was, is nou ernstig en beskeie. Die dronkaard laat die drank staan; en die wat losbandig was voer 'n rein lewe. Die ydele modes en gewoontes van die wêreld word versaak. Christene sal hulle nie toelê op uiterlike versiering nie, maar
[57] hulle sal verlang om die verborge mens van die hart te versier met "n sagmoedige en stille gees." 1 Pet. 3:3, 4.

Tensy daar 'n verandering in die lewe plaasvind, is daar geen bewys van 'n opregte bekering nie. As hy sy beloftes nakom, diegene vergoed wat hy tekort gedoen het, sy sondes bely, God en sy naaste liefhet, kan die sondaar seker wees dat hy van die dood tot die lewe oorgegaan het.

Wanneer ons, as sondaars, tot Christus kom en Sy genade deelagtig word, wel daar liefde in ons hart op. Elke las is dan lig, want die juk van Christus is nie swaar nie. Plig word 'n vreugde, en opoffering 'n plesier. Die pad wat eers donker geskyn het, word nou bestraal deur die Son van Geregtigheid.

Die lieflikheid van Christus se karakter sal in Sy navolgers gesien word. Hy skep behae daarin om die wil van God te doen. Liefde tot God, ywer vir Sy heerlikheid - dit was die dryfkrag in die lewe van Christus. Liefde het al Sy dade mooi en edel gemaak. Liefde is uit God, en die hart wat nie toegewy is nie, kan dit nie voortbring nie. Dit word net in die hart gevind waar Jesus regeer. "Ons het Hom lief, omdat Hy ons eerste liefgehad het." 1 Joh. 4:19. In die hart wat vernuwe is deur goddelike genade, is liefde die dryfveer. Dit vorm die karakter, beheers die drifte, hou ons in bedwang en veredel ons

lewe. Hierdie liefde, wat in die hart gekoester word, maak die lewe aangenaam en versprei ’n veredelende invloed rondom ons.

Daar is twee foute waarteen die kinders van God moet waak - veral diegene wat pas tot bekering gekom het. Die eerste, wat ons alreeds bespreek het, is om op hul werke staat te maak om die guns van God te wen. Hy wat probeer om heilig te word deur sy eie pogings om die wet te onderhou, durf die onmoontlike aan. Alles wat die mens kan doen sonder Christus, is met sonde en selfsug besoedel. Dit is die genade van Christus alleen, deur geloof, wat ons kan heilig maak.

Die ander dwaling wat nie minder gevaarlik is nie, is om te glo dat Christus ons vrystel van die onderhouding van die wet van God; [58]
en aangesien ons net deur geloof deelgenote word van die genade van Christus, ons werke niks met ons verlossing te make het nie.

Ons moet egter daarop let dat gehoorsaamheid nie net goeie werke is nie, maar wel liefdesdiens. Die wet van God is ’n uitvloeisel van Sy natuur; dit is die beliggaming van liefde, en daarom is dit ook die grondslag van Sy regering in die hemel en op aarde. As ons harte herskep is in die ewebeeld van God, as goddelike liefde ons beheers, sal ons dan nie die wet uitleef nie? As ons deur liefde gemotiveer word, en in die beeld van ons Skepper herskep is, sal die belofte van die nuwe verbond aan ons vervul word: “Ek sal my wette gee in hulle hart en in hulle verstand sal Ek dit inskrywe.” Heb. 10:16. En as die wet in die hart geskrywe is, sal dit nie die lewe beinvloed nie? Gehoor-saamheid - die bewys van liefde en trou - is die teken van ware dissipelskap. Derhalwe sê die Skrif: “Dit is die liefde van God, dat ons sy gebooie bewaar.” 1 Joh. 5:3. “Hy wat sê: Ek ken Hom - en sy gebooie nie bewaar nie - is ’n leuenaar en in hom is die waarheid nie.” 1 Joh. 2:4. In stede daarvan dat geloof ’n mens van gehoorsaamheid onthef, is dit geloof, en geloof alleen, wat jou deur die genade van Christus in staat stel om gehoorsaam te wees.

Ons verdien nie die saligheid deur ons gehoorsaamheid nie; want die saligheid is ’n vrye gawe van God, wat ons deur die geloof aanneem. Maar gehoorsaamheid is die vrug van geloof. “Julle weet dat Hy verskyn het om ons sondes weg te neem, en geen sonde is in Hom nie. Elkeen wat in Hom bly, sondig nie. Elkeen wat sondig, het Hom nie gesien nie en Hom nie geken nie.” 1 Joh. 3:5, 6. Hier is die ware toets: As ons in Christus bly, en die liefde van God in ons

woon, sal ons gevoelens, ons gedagtes, ons dade, in ooreenstemming met Sy wil wees, soos uitgedruk in Sy heilige wet. "My kinders, laat niemand julle mislei nie: wie die geregtigheid doen, is regverdig soos Hy regverdig is." 1 Joh. 3:7. God se heilige wet, soos dit op
[59] Sinai gegee is, is 'n uiteensetting van geregtigheid.

Daardie sogenaamde geloof in Christus wat mens vrystel van gehoorsaamheid aan God, is nie geloof nie, maar vermetelheid. "Uit genade is julle gered deur die geloof." Efe. 2:8. Maar, "die geloof, as dit geen werke het nie, is in sigself dood." Jak. 2:17. Voordat Jesus na die aarde toe gekom het, het Hy van Homself gesê: "Ek het lus, o, my God, om u welbehae te doen, U wet is binne-in my ingewande." Ps. 40:9. En kort voor Hy na die hemel opgevaar het, het Hy gesê: "Ek het die gebooie van my Vader bewaar en bly in sy liefde." Joh. 15:10. Die Skrif sê: "Hieraan weet ons dat ons Hom ken, as ons sy
[60] gebooie bewaar.... Hy wat sê dat hy in Hom bly, behoort self ook so te wandel soos Hy gewandel het." 1 Joh. 2:3-6. "Want Chris-tus het ook vir julle gely en 'n voorbeeld vir julle nagelaat, sodat julle sy voetstappe kan navolg." 1 Pet. 2:21.

Die voorwaarde vir die ewige lewe is vandag nog net wat dit altyd was - presies wat dit in die Paradys was voor die val van ons eerste voorouers - naamlik, volkome gehoorsaamheid aan die wet van God - volmaakte geregtigheid. As die ewige lewe sou geskenk word sonder hierdie voorwaarde, sou dit die geluk van die ganse heelal in gevaar stel. Die weg vir die sonde met al sy droefheid en ellende sou dan geopen wees en verewig word.

Voor sy val was dit vir Adam moontlik om 'n regverdige karakter
[61] te vorm deur gehoorsaamheid aan God se wet. Maar hy het nie daarin geslaag nie, en weens sy sonde is ons natuur verdorwe en kan ons onsself nie regverdig maak nie. Aangesien ons sondig en onheilig is, kan ons die heilige wet nie volkome gehoorsaam nie. Ons het geen geregtigheid van ons eie wat aan die eise van die wet van God kan voldoen nie. Maar Christus het vir ons 'n uitweg bewerkstellig. Hy het te midde van versoeking en beproewing op die aarde gelewe, onder net sulke om-standighede as ons. Maar Hy het nie gesondig nie. Hy het vir ons sondes gesterwe en nou bied Hy aan om ons sondes op Hom te neem en Sy geregtigheid aan ons te gee. As u uself aan Hom oorgee, en Hom aanneem as u Verlosser, dan word u om Sy ontwil regverdig verklaar, afgesien van die sonde wat u

gedoen het. Christus se karakter geld in die plek van u karakter, en God neem u aan asof u nooit gesondig het nie.

Daarbenewens, verander Christus u hart. Hy woon in u hart deur geloof. Hierdie verbintenis met Christus moet gehandhaaf word deur geloof en deur 'n gedurige onderworpenheid aan Sy wil; solank as u dit doen, sal Hy in u werk om te wil sowel as om te werk na Sy welbehae. Dan sal u kan sê: "Wat ek nou in die vlees lewe, leef ek deur die geloof van die Seun van God, wat my liefgehad het en Homself vir my oorgegee het." Gal. 2:20. Daarom het Jesus ook aan Sy dissipels gesê: "Dit is nie julle wat spreek nie, maar die Gees van julle Vader wat in julle spreek." Matt. 10:20. As Christus dus in u werk, sal u dieselfde gesindheid openbaar en dieselfde werke doen, naamlik, werke van geregtigheid en gehoorsaamheid.

Ons het niks in onsself om oor te roem nie; ons het geen gronde vir selfverheffing nie. Ons enigste hoop is in die geregtigheid van Christus wat vir ons toegereken word en wat die Heilige Gees in en deur ons doen.

Waar ons van geloof praat, moet ons onthou dat daar twee soorte geloof is: Daar is 'n soort geloof wat nie eintlik geloof in die Bybelse sin is nie. Die bestaan en die almag van God, en die betroubaarheid van Sy Woord is feite wat selfs Satan en sy engele nie kan betwis [62]
nie. Die Bybel sê, "Die duiwels glo dit ook en hulle sidder." Jak. 2:19. Maar dit is nie geloof nie. Waar die geloof in God se Woord gepaardgaan met onderwerping van die wil en 'n oorgawe van die hart aan Hom, dit is geloof - die geloof wat deur liefde werk en die siel reinig. Deur geloof word die hart in die ewebeeld van God herskep. Die hart wat nie herskape is en hom nie aan die wet van God onderwerp en ook nie kan nie, het nou behae in die gebooie van God, en roep saam met die psalmdigter uit: "Hoe lief het ek u wet; dit is my bepeinsing die hele dag." Ps. 119:97. En die geregtigheid van die wet word vervul in ons "wat nie na die vlees wandel nie", maar na die Gees. Rom. 8:1.

Daar is diegene wat kennis gemaak het met die vergewende liefde van Christus en wat regtig begeer om kinders van God te word, maar hulle besef dat hulle karakters onvolmaak is; hulle lewe is vol foute en hulle twyfel daaraan of hulle harte deur die Heilige Gees herskep is. Aan diesulkes wil ek graag se: Moenie in wanhoop opgee nie. Dikwels sal ons aan die voete van Jesus moet neerval en

ween oor ons foute en tekortkominge; maar ons moenie moed opgee nie. Al kry die vyand soms die oorhand, het God ons nie verwerp of verlaat nie. Nee, Christus is aan die regterhand van God waar Hy vir ons intree. Die apostel Johannes het soos volg geskryf. “Hierdie dinge skryf ek aan julle, dat julle nie moet sondig nie; en as iemand gesondig het, ons het ’n voor-spraak by die Vader, Jesus Christus, die Regverdige.” 1 Joh. 2:1. En laat ons nie die woorde van Christus vergeet nie, “die Vader self het julle lief.” Joh. 16:27. Hy verlang om julle tot Hom terug te bring en om Sy eie reinheid en heiligheid in julle te sien. As julle julself maar net aan Hom wil oorgee, sal Hy “wat ’n goeie werk in julle begin het, dit voleindig tot op die dag van Jesus Christus”. Bid vuriger en laat u geloof kragtiger wees. Laat ons, namate ons eie kragte wantrou, steeds meer op die krag van ons Verlosser steun, en dan sal ons stof tot dankbaarheid hê in Hom wat
[63] ons genees.

Hoe digter u aan Jesus kom, hoe meer sal u u foute besef; want u sal dan beter kan sien en u onvolmaakthede sal duidelik in teenstelling wees met Sy volmaakte karakter. Dit beteken dat die bedrieëry van Satan kragteloos geword het, en dat die lewegewende Gees van God in u werk en u wakker maak,

Opregte liefde vir Christus woon nie in die hart wat nie sy eie
[64] sondigheid besef nie. Die siel wat deur die genade van Christus herskep is, sal Sy goddelike karakter bewonder; maar as ons nie ons eie sedelike onvolmaakthede kan sien nie, is dit gewis ’n bewys dat ons nog nie ’n blik gekry het op die skoonheid en uitnemendheid van die karakter van Christus nie.

Hoe minder ons van onsself dink, hoe meer sal ons die onbeskryflike reinheid en heerlikheid van ons Saligmaker waardeer. As ons sondigheid insien sal dit ons na Hom toe dryf om vergifnis; en wanneer die siel, onder ’n besef van sy eie hulpeloosheid, sy hand na Christus uitsteek, sal Hy Homself in Sy krag openbaar. Hoe meer die besef van ons behoefte ons tot Hom en die Woord van God dryf, hoe beter sal ons Sy karakter verstaan en hoe meer sal ons aan Sy
[65] beeld gelykvormig word.

Hoofstuk 8: Opwassing in Christus

Die verandering van hart waardeur ons kinders van God word, word in die Bybel wedergeboorte genoem. Dit word ook vergelyk met die ontkieming van die goeie saad wat deur die landbouer gesaai word. Diegene wat nie lank gelede tot Christus bekeerd is nie, moet soos “pasge-bore kindertjies” opgroei in Christus “tot ’n volwasse man, tot die mate van die volle grootte van Christus.” I Pet. 2:2; Efe. 4:13. Dit word ook vergelyk met saad wat in die land gesaai is, en wat opskiet en graan voortbring. Jesaja sê dat hulle “eikebome van geregtigheid is, ’n planting van die Here, tot Sy verheerliking”. Jes. 61:3. Aan die natuur word dus beelde ontleen om ons die verborge waarhede van die geestelike lewe beter te laat verstaan.

Die mens, met al sy wysheid en vernuf, kan nie die lewe van die kleinste diertjie voortbring nie. Dit is net God wat lewe aan plante en diere kan gee. Dit is ook net die lewe wat van God kom, wat geestelike lewe in die harte van mense laat ontstaan. Tensy ’n mens uit God gebore is, kan hy nie die lewe van Christus deelagtig word nie.

Dit gaan met die wasdom net soos met die lewe. Dit is God wat
die bloeisels laat ontwikkel en die vrugte laat voortkom. Dit is Sy [66]
krag wat die saadjie laat ontwikkel, “eers ’n halm, dan ’n aar, dan die volle koring in die aar.” Markus 4:28. Van Israel sê die profeet Hosea, “Hy sal bloei soos ’n lelie... sy lote sal uitsprei, en sy prag wees soos die van ’n olyfboom.” Hosea 14:6, 7. En Jesus beveel ons:
“Kyk na die lelies, hoe hulle [67]
groei.” Lukas 12:27. Die plante en blomme groei nie deur hulself op te pas, te kwel of hul te beywer nie, maar deur die voorsiening wat God vir hulle lewe gemaak het te aanvaar. Die kind kan nie deur kwelling of deur sy eie pogings een duim langer groei nie. En net so min kan u deur u te kwel, of deur u inspanning, u geestelike groeikrag bevorder. Plante sowel as kinders maak gebruik van dit wat tot hulle beskikking is om hulle ontwikkeling te bevorder, naamlik: lug, sonskyn en voedsel. Wat hierdie voorsiening vir die natuurlike

lewe is, is Christus vir diegene wat op Hom vertrou. Hy is hulle “ewige lig” en “son en skild”. Jes. 60:19; Ps. 84:12. “Hy is vir Israel soos die dou”; en Hy sal op hulle “neerdaal soos reën op die grasveld, soos ’n swaar reën op die aarde”. Hosea 14:6; Ps. 72:6. Hy is die lewende water, “die brood van God is Hy wat uit die hemel neerdaal en aan die wêreld die lewe gee”. Joh. 6:23.

In die onuitspreeklike gawe van Sy Seun het God die ganse aarde omhul met ’n atmosfeer van genade, net so werklik as die lug om die aardbol. Almal wat verkies om hierdie lewegewende atmosfeer in te asem, sal lewe en opgroei tot die mate van die volle grootte van Christus.

Soos die blom hom na die son keer, sodat die helder sonstrale hom kan help om sy skoonheid en eweredigheid te vervolmaak, so moet ons ons ook na die Son van Geregtigheid keer, dat die hemelse lig ons kan bestraal sodat ons karakters herskep kan word in die ewebeeld van Christus.

Jesus leer ons hierdie waarheid waar Hy sê: “Bly in My, en Ek in julle. Net soos die loot geen vrug kan dra van homself as dit nie in die wynstok bly nie, so julle ook nie as julle in My nie bly nie;... want sonder My kan julle niks doen nie.” Joh. 15:4, 5. U is net so afhanklik van Christus om ’n heilige lewe te lei as wat die loot van die wynstok is om vrugte te dra. Sonder Hom het u geen lewe nie. U het geen krag om versoeking te weerstaan, of om te groei in genade en heiligheid nie. Deur in Hom te bly, sal u groei; en as u die lewe
[68] van Hom ontvang sal u nie verdor of sonder vrugte wees nie; u sal soos ’n boom wees wat langs ’n rivier staan.

Baie mense reken dat hulle ’n deel van die werk self moet doen. Hulle het op Christus vertrou vir die vergifnis van sonde, maar nou probeer hulle om deur hul eie pogings reg te lewe: Maar al dié pogings sal misluk, want Jesus sê: “sonder My kan julle niks doen nie”. Hoe ons toeneem in genade, vreugde en bruikbaarheid, hang alles af van ons eenheid met Christus. Dit is as gevolg van gemeenskap met Hom, daagliks, uur na uur -deur in Hom te bly - dat ons in genade sal toeneem. Hy is nie net die Leidsman nie, maar ook die Voleinder van ons geloof. Christus is die eerste, die laaste en tot in ewigheid. Hy moet by ons wees, nie net aan die begin en aan die einde nie, maar elke tree van die pad. Dawid sê: “Ek stel die

Here altyddeur voor my; omdat Hy aan my regterhand is, sal ek nie wankel nie”. Ps. 16:8.

U mag vra: “Hoe moet ek in Christus bly?” Op dieselfde manier as wat u Hom in die begin aangeneem het. “Soos julle dan Christus aangeneem het, wandel in Hom”. Kol. 2:6. “Die regverdige sal uit die geloof lewe.”

Heb. 10:38. U het uself heeltemal aan God oorgegee, om Hom te dien en te gehoorsaam en u het Christus aangeneem as u Verlosser. U kon nie self vir u sondes versoening doen of u hart verander nie; maar nadat u uself aan God oorgegee het, het u geglo dat Hy dit om Christus ontwil alles vir u gedoen het. Deur geloof het u Christus se eiendom geword, en deur geloof moet u ook in Hom groei - deur te gee en te neem. U moet alles gee -u hart, u wil, u diens; gee uself aan Hom om Sy bevele te gehoorsaam; en u moet alles neem - Christus die volheid van seën om in u hart te woon om u krag, u geregtigheid, u helper te wees, en om u krag te gee om gehoorsaam te wees.

Wy uself in die oggend aan die Here toe; laat dit elke dag u eerste werk wees. Laat dit u gebed wees: “Neem my, o Here, as heeltemal u eie. Ek lê al my planne aan u voete. Gebruik my vandag in U
diens. Bly by my, en laat al my werk in U wees”. Dit moet daagliks [69]
geskied. Wy uself elke more aan die Here vir daardie dag. Gee al u planne aan Hom oor om uitgevoer/laat vaar te word soos Hy mag lei. So kan u dag na dag u lewe in die hande van God stel; op hierdie
manier sal u lewe steeds meer en [70]
meer in die ewebeeld van Christus gevorm word.

Die lewe in Christus is ’n rustige lewe. Daar sal miskien geen heerlike gevoel wees nie, maar daar behoort ’n blywende, vreedsame
vertroue te wees. U hoop is nie in uself nie; dit is in Christus. U [71]
swakheid is verbind met Sy krag, u onkunde met Sy wysheid, en u nietigheid met Sy ewigdurende mag. U moet dus nie op uself vertrou of u oë op uself vestig nie, maar op Christus. Dink oor Sy liefde, Sy heerlikheid en die volmaaktheid van Sy karakter. Christus in Sy selfverloëning, Christus in Sy vernedering, Christus in Sy reinheid en heiligheid, Christus in Sy weergalose liefde - dit is die dinge wat die hart moet bepeins. Dit is deur Hom lief te hê, Hom te volg, heeltemal op Hom te vertrou dat u in Sy ewebeeld verander sal word.

Jesus sê: “Bly in My.” Hierdie woorde spreek van rus, sekerheid, vertroue. Hy sê ook, “Kom na My toe... en Ek sal julle rus gee.”

Matt. 11:28, 29, Die psalmdigter druk dieselfde gedagte uit in die volgende woorde: “Swyg voor die Here en verwag Hom”. Ps. 37:7. Jesaja verseker ons, “In stil-wees en vertroue bestaan julle krag”. Jes. 30: 5. Hierdie rus word nie in ledigheid gevind nie; want die Heiland se uitnodiging in verband met rus gaan gepaard met ’n oproep tot dade: “Neem my juk op julle... en julle sal rus vind”. Matt. 11:29. Die hart wat heeltemal in Christus rus gevind het, is die hart wat die vurigste vir Hom werk.

As u gedagtes met self besig is, is u oë van Christus, die bron van lewe en sterkte, afgewend. Satan lê hom daarop toe om die oë van die gelowige van Christus af te hou, en om sodoende die verbinding en gemeenskap van die siel met Hom te verhinder. Die genot van hierdie wêreld, die kwellinge, moeilikhede en droefheid van die lewe, die foute van ander, u eie foute en onvolmaaktheid op sommige of op al hierdie dinge sal hy die aandag vestig. Moenie deur sy listige planne verlei word nie. Baie wat opreg is en wat vir die Here wil lewe, oorreed hy dikwels om hulle oë op hul eie foute en gebreke te vestig, en deur hulle op hierdie wyse van Christus te skei, hoop hy om die oorwinning te behaal. Ons moet onsself nie die middelpunt van ons gedagtes maak en ons kwel of ons gered sal word of nie. Al hierdie dinge hou die siel weg van die bron van
[72] ons krag. Vertrou u siel aan God toe en hoop op Hom. Praat en dink oor Jesus. Laat self in Hom opgeneem word. Verwerp alle twyfel en vrees. Sê saam met die apostel Paulus: “Ek is met Christus gekruisig, en ek leef nie meer nie, maar Christus leef in my. En wat ek nou in die vlees lewe, leef ek deur die geloof in die Seun van God wat my liefgehad het en Homself vir my oorgegee het”. Gal. 2:20. Rus in die Here. Hy is magtig om die pand te bewaar wat u aan Hom toevertrou het. As u uself in Sy hande laat, sal Hy u meer as ’n oorwinnaar maak deur Christus wat u liefgehad het.

Toe Christus die menslike natuur op Hom geneem het, het Hy die mensheid met Homself verbind met ’n band van liefde wat nooit verbreek kan word deur enige mag behalwe uself nie. Satan sal dikwels probeer om ons te verlei om hierdie band te verbreek en ons te beweeg om onsself van Christus te skei. Dis juis hier waar ons op ons hoede moet wees; ons moet stry en bid dat niks ons sal beweeg om ’n ander meester te kies nie; want dit staan ons altyd vry om dit te doen. Laat ons ons oë op Christus gevestig hou, en Hy sal ons

bewaar. Met ons oë gevestig op Jesus is ons veilig; niks sal vir ons uit Sy hande ruk nie. Deur Hom gedurig te aanskou, word ons "van gedaante verander na dieselfde beeld van heerlikheid tot heerlikheid, as deur die Here wat die Gees is". 2 Kor. 3:18.

Dit is op hierdie manier dat die eerste dissipels in die ewebeeld van die Heiland gevorm is. Toe daardie dissipels die woorde van Jesus gehoor het, het hulle hul behoefte aan Hom besef. Hulle het Hom gesoek, gevind en gevolg. Hulle het saam met Hom gewoon, geëet, gebid en gewandel. Hulle was by Hom soos leerlinge by hulle onderwyser, en daagliks het hulle van Sy lippe lesse van heilige waarheid geleer. Hulle het na Hom opgesien soos knegte na hul heer. Daardie dissipels was mense "net soos ons". Jak. 5:17. Hulle moes dieselfde stryd stry, en hulle het dieselfde genade nodig gehad om 'n heilige lewe te lei. Selfs Johannes, die geliefde dissipel, die een wat die meeste soos die Heiland was, het nie van nature daardie lieflike karakter gehad nie. Hy was nie net opdringerig en eersugtig nie, maar [73]
ook voortvarend en wraaksugtig. Maar namate die karakter van die goddelike Jesus aan hom geopenbaar is, het hy sy eie tekortkominge ingesien, en dit het hom nederig gemaak. Die krag, geduld, teerheid en sagmoedigheid wat hy daagliks in die lewe van die Seun van God aanskou het, het sy siel met bewondering en liefde vervul. Daagliks het hy tot Christus aangetrokke gevoel totdat hy self uit liefde vir sy Meester uit die oog verloor het. Sy wraaksugtige, eersugtige natuur is deur die krag van Christus verander. Die invloed van die Heilige Gees het sy hart vernuwe. Die krag van Christus se liefde het sy karakter verander. Dit is die noodwendige uitwerking van eenheid met Christus. As Christus in die hart woon, word die karakter heeltemal verander. Die Gees van Christus en Sy liefde maak die hart minsaam, bring die siel tot bedaring en rig die gedagtes en verlangens op God en die hemel. [74]

Na Christus se hemelvaart het Sy navolgers nog Sy teenwoordigheid aangevoel. Dit was 'n persoonlike teenwoor-digheid, vol liefde en lig. Jesus, die Heiland, wat saam met hulle gewandel, gepraat, gebid, en hulle bemoedig het, is in die hemel opgeneem, terwyl Hy nog besig was om 'n seën oor hulle uit te spreek. Terwyl 'n wolk van engele Hom van hulle af wegneem, het hulle nog Sy stem gehoor: "Kyk, Ek is met julle al die dae tot aan die voleinding van die wêreld". Matt. 28:20. Hy het in die gedaante van 'n mens na die hemel

gevaar. Hulle het geweet dat Hy voor die troon van God nog hulle Vriend en Verlosser is; dat Sy hart teenoor hulle nie verander het nie, en dat Hy Hom nog met die lydende mensdom vereenselwig. Voor die troon van God pleit Hy op grond van Sy verdienste en Sy kosbare bloed; Hy toon Sy deurboorde hande en voete wat getuig van die losprys wat Hy vir Sy verlostes betaal het. Hulle het geweet
[75] dat Hy na die hemel is om vir hulle plek te gaan berei, en dat Hy weer sou kom om hulle na Hom toe te neem.

Toe hulle na Sy hemelvaart bymekaar gekom het, het hulle verlang om hulle versoeke in die Naam van Jesus aan die Vader voor te lê. In diepe eerbied het hulle in gebed neergebuig, en die versekering herhaal: "Alles wat julle die Vader sal vra in my Naam, sal Hy julle gee. Tot nou toe het julle niks in my Naam gevra nie. Bid en julle sal ontvang, sodat julle blydskap volkome kan wees". Joh. 16:23, 24. Hulle het die hand van geloof hoër en hoër laat uitreik met die onwrikbare versekering, "Christus is dit wat gesterf het; ja meer nog, wat ook opgewek is, wat ook aan die regterhand van God is, wat ook vir ons intree". Rom. 8:34. En op Pinksterdag het die Trooster gekom, van wie Christus gesê het, "Hy bly by julle". Joh. 14:17. Van daardie dag af sou Christus voortdurend in die harte van Sy kinders woon. Die band tussen hulle sou nouer getrek word soos toe Hy persoonlik by hulle was. Die lig, die liefde, en die krag van die inwonende Heiland het deur hulle geskyn, sodat diegene wat dit gesien het, verwonderd was en hulle is as metgeselle van Jesus herken.

Hand. 4:13.

Alles wat Christus vir die eerste dissipels was, wil Hy ook vandag vir Sy kinders wees; want in Sy laaste gebed, met Sy dissipels om Hom geskaar, het Hy gesê: "Ek bid nie vir hulle alleen nie, maar ook vir die wat deur hulle woord in My sal glo".

Joh. 17:20.

Jesus het vir ons gebid, en Hy het gevra dat ons een met hom moet wees, net soos Hy een is met die Vader. Wat 'n vereniging! Van Homself het die Heiland gesê: "Die Seun kan niks uit Homself doen nie"; "maar die Vader wat in My bly, Hy doen die werke". Joh. 5:19; 14:10. As Christus dan in ons harte woon, sal Hy in ons werk, "om te wil sowel as om te werk na sy welbehae". Filip. 2:13. Ons sal werk soos Hy gewerk het; ons sal dieselfde gees openbaar. En op

hierdie manier sal ons, as ons Hom liefhet en in Hom bly, “opgroei
in Hom wat die Hoof is, naamlik Christus”. Efe. 4:15. [76]

[77]

Hoofstuk 9: Die Werk en die Lewe

God is die Bron van die lewe, die lig en die vreugde van die heelal. Soos ligstrale uit die son, soos water uit 'n lewende fontein ontspring, so stroom seëninge van Hom na al Sy skepsele. En waar die lewe van God in die harte van mense is, sal dit ook in liefde en seën na ander oorgedra word.

Die Heiland het Hom daarin verheug om gevalle mense op te hef en te verlos. Hiervoor het Hy Sy lewe opgeoffer, die kruis verdra en die skande verag. Op hierdie manier werk die engele ook gedurig ten behoewe van die geluk van ander. Dis vir hulle 'n vreugde. Wat selfsugtige mense as vernederende diens beskou, naamlik, diens vir diegene dat veragtelik en in alle opsigte benede hulle is, dit is die werk van sondelose engele. Die gees van Christus se selfopofferende liefde is die gees wat in die hemel heers, en daarin bestaan die ware geluk van die hemel. Dit is ook die gees wat die navolgers van Christus sal besiel, en die werk wat hulle sal doen.

As die liefde van Christus in die hart woon, sal dit geopenbaar word soos 'n lieflike geur - dit sal nie kan bedek word nie. Die heilige
[78] invloed daarvan sal gevoel word deur almal met wie ons in aanraking kom. Die gees van Christus in die hart is soos 'n waterfontein in die woestyn wat almal verkwik, en wat diegene wat wil beswyk, gretig maak om van die water van die lewe te drink.

Liefde vir Jesus sal geopenbaar word in 'n begeerte om te werk soos Hy gewerk het vir die opheffing en seën van die mensdom. Dit sal mens met liefde, teerheid en medelye vul teenoor almal.

Die Heiland se lewe op aarde was nie 'n lewe van gemak en eieliefde nie, maar Hy het ernstig en volhardend gewerk vir die redding van die verlore mensdom. Van die stal tot by Golgota het Hy die weg van selfverloëning bewandel; Hy het nie vrystelling gesoek van die moeilike werksaamhede, die vermoeiende reise en die afmattende werk nie. Hy het gesê: "Die Seun van die mens het nie gekom om gedien te word nie, maar om te dien en sy siel te gee as 'n losprys vir baie". Matt. 20:28. Dit was die een groot doel van

Sy lewe; alle ander dinge het tweede plek ingeneem. Om die wil van God te doen en Sy werk te voleindig, was soos voedsel en drank vir Hom. Eiebelang het geen plek in Sy werk gehad nie.

Diegene wat deelgenote is van die genade van Christus sal ook gereed wees om enige opoffering te maak, sodat ander vir wie Hy gesterf het ook deel kan hê in die hemelse gawe. Hulle sal alles in hulle vermoë doen om die wêreld 'n aangenamer plek te maak deur hulle lewe. Hierdie gees is 'n gewisse teken van 'n waarlik bekeerde siel. Sodra iemand tot Christus kom, ontstaan daar in sy hart 'n begeerte om aan ander te vertel van die dier-bare Vriend wat Jesus vir hom geword het; hierdie reddende en heiligmakende waarheid kan nie in die hart verberg word nie. As ons met die geregtigheid van Christus beklee is en die vreugde van Sy inwonende Gees smaak, sal ons nie kan stilbly nie. As ons ondervind het dat die Here goed is, sal ons iets te sê hê. Net soos Filippus, toe hy die Here gevind het, sal ons ook ander na Hom toe bring. Ons sal die aantreklikhede van Christus aan hulle voorstel, en hulle vertel van die werklikheid [79]
van die lewe hiernamaals. Daar sal 'n vurige begeerte wees om in die voetstappe van Jesus te volg, en daar sal 'n ernstige verlange wees dat diegene rondom ons ook die Lam van God sal sien "wat die sonde van die wêreld wegneem". Joh. 12:29.

Die pogings wat ons aanwend om ander te seën, sal weer vir ons tot 'n seën wees. Dit is juis waarom die Here ons 'n aandeel gee in die plan van verlossing. Hy het aan die mens die voorreg gegee om 'n deelgenoot te word van die goddelike natuur, sodat hy op sy beurt 'n seën kan wees vir sy medemens. Dit is die grootste eer, die grootste vreugde wat God aan die mens kan gee. Diegene wat op hierdie wyse deel in die werk van liefde, kom die naaste aan hulle Skepper. [80]

God kon die verkondiging van die evangelie en die diens van liefde net sowel aan die hemelse engele toevertrou het; Hy kon ander metodes gebruik het om Sy doel te bereik. Maar in Sy groot liefde het Hy ons uitgekies as Sy medewerkers, saam met Christus en die engele, sodat ons ook in die seëninge, die vreugde, die geestelike opheffing kan deel wat spruit uit sulke onselfsugtige diens.

Deur in die lyding van Christus te deel, word ons nader aan Hom gebring. Elke opoffering en elke goeie daad vir ander, versterk in die hart van die gewer die gees van weldadigheid en bring hom nog

nader aan die hart van die Verlosser van die wêreld, wat om ons ontwil arm geword het sodat ons deur Sy armoede ryk kan wees. En dit is net namate ons op hierdie wyse aan die hemel se plan met ons skepping voldoen dat die lewe vir ons ’n seën sal wees.

As u sou werk soos Christus bedoel het dat Sy dissipels moet werk, en siele vir Hom sou win, sou u u behoefte besef aan ’n dieper kennis en ondervinding van goddelike dinge, en u sal honger en dors na geregtigheid. Smeekbedes sal tot God opstyg, u geloof sal versterk word, en u siel sal drink uit die waterput van saligheid. Die teenstand en beproewings wat u sal ondervind, sal u tot die Bybel en tot gebed dryf. U sal opwas in genade en die kennis van Christus, en u sal ’n ryke ervaring opdoen.

Die gees van onbaatsugtige diens aan ander sal u karakter versterk en soos dié van Christus maak, en dit sal vrede en vreugde meebring. Al u strewe sal heilig wees, en daar sal geen plek wees vir luiheid en selfsug nie. Diegene wat op hierdie wyse die Christelike deugde beoefen, sal opwas en sterk word in die werk van die Here. Hulle sal heldere geestelike insig hê, ’n vaste, toenemende geloof, en ’n groter vermoë om te bid. Die Gees van God in hulle hart sal heerlike musiek voortbring. Diegene wat hulle so toewy aan onbaatsugtige diens ten behoewe van ander, is gewis besig om hulle eie heil uit te werk.

Die enigste manier om op te was in genade is om op onself-
[81] sugtige wyse die werk te doen wat Christus aan ons gegee het, naamlik om na die beste van ons vermoë diegene te help wat hulp nodig het. Krag kom deur oefening; om besig te bly is een van die vereistes van die lewe. Diegene wat trag om hulle Chris-telike lewe aan die gang te hou deur stil te sit en maar net die seëninge wat van God kom, te geniet, en wat niks vir Christus doen nie, probeer eenvoudig om te lewe deur te eet sonder om te werk. Die gevolge van so ’n handelwyse is agteruitgang en verval; dit is die geval op geestelike sowel as stoflike gebied. ’n Man wat weier om sy bene te gebruik sal baie gou nie meer kan loop nie. Die Christen wat nie sy Godgegewe kragte gebruik nie, sal geen vordering maak in die Christelike lewe nie, en hy sal ook die vermoëns wat hy alreeds besit, verloor.

Die kerk van Christus is die kanaal wat God daargestel het vir die redding van mense; sy roeping is om die evangelie aan die wêreld te

verkondig. Hierdie verpligting rus op alle Christene. Elkeen moet sy talente en geleenthede benut om die opdrag van die Heiland uit te voer. Die liefde van Christus wat aan ons geopenbaar is, maak ons skuldenaars ten opsigte van almal wat Hom nog nie ken nie. God het ons die lig gegee, nie vir onsself alleen nie, maar ook om op hulle te laat skyn.

As die navolgers van Christus hulle pligte sou besef soos dit hoort, sal daar duisende wees wat die evangelie in heidense lande verkondig waar daar vandag maar een is; en almal wat nie persoonlik aan die werk kan deelneem nie, sal dit deur hulle middele, hulle medelyde en hulle gebede ondersteun, en in Christenlande sal daar ook met groter erns gearbei word. Om vir Christus te werk hoef ons nie na heidenlande of selfs buite ons eie huisgesinne te gaan as die werk daar gedoen moet word nie. Ons kan in ons eie gesin, in die kerk, en onder diegene met wie ons in aanraking kom, of met wie ons sake doen, vir Christus werk.

Die Heiland het die grootste gedeelte van Sy aardse lewe in die timmermanswinkel in Nasaret deurgebring. Gedienstige engele [82]
het die Here vergesel waar Hy ongesien en ongeëerd met die ander mense gemeng het. Terwyl Hy by Sy skaafbank gewerk het, het Hy Sy dienste net so getrou vervul soos toe Hy die siekes gesond gemaak het, of op die meer van Galilea gewandel het. Ons kan dus, te midde van ons alledaagse pligte en in die nederigste werk op aarde saam met Christus wandel en saamwerk.

Die apostel sê: "Laat elkeen, broeders, in die staat waarin hy geroepe is, daarin bly by God". 1 Kor. 7.24. Die sakeman kan sy sake doen op 'n manier wat die Here sal verheerlik, deur opreg te [83]
wees. As hy 'n ware navolger van Christus is, sal hy sy godsdiens orals met hom saamneem en die gees van Christus openbaar. Die masjinis kan ook 'n getroue gesant van Hom wees wat daar tussen die berge van Galilea nederige werk verrig het. Elkeen wat die naam van Christus noem, behoort so te werk dat [84]
ander hulle goeie werke sal sien en hulle Skepper en Verlosser sal verheerlik.

Baie het hulself verskoon om vir Christus te werk omdat hulle meen dat ander meer begaafd is as hulle. Die mening is dat slegs diegene wat spesiale talente het onder verpligting is om hulle vermoëns aan die diens van God toe te wy. Baie is onder die indruk

dat die talente net aan 'n spesiaal begunstigde groep gegee is, en dat die ander uitgesluit is en nie hoef te werk nie, en ook nie deel sal hê aan die uiteindelike loon nie. Maar dit word nie so verduidelik in die gelykenis nie. Toe die huisheer sy diensknegte geroep het, het hy aan elkeen sy werk gegee.

In 'n gees van liefde kan ons die nederigste werk verrig "soos vir die Here". Kol. 3:23. As die liefde van God in die hart is, sal dit ook in die lewe geopenbaar word. Die lieflike geur van Christus sal ons omring, en deur ons invloed sal ander opgehef en geseën word.

U moenie op groot geleenthede wag of buitengewone bekwaamhede verwag voordat u vir die Here begin werk nie. U hoef u nie te bekommer oor wat die wêreld van u sal dink nie. As u daaglikse lewe getuig van reinheid en van die opregtheid van u geloof, en as ander sien dat u hulle graag wil help, sal u pogings nie tevergeefs wees nie.

Die armste en nederigste dissipel van Christus kan tot 'n seën vir ander wees. Hulle mag miskien nie daarvan bewus wees dat hulle iets goeds doen nie, maar deur hulle stille invloed kan strome van seëninge uitgestort word wat steeds dieper en wyer sal gaan, en dit mag wees dat hulle eers in die hiernamaals die gevolge van hulle werk sal sien. Hulle sal nie weet of voel dat hulle iets groots verrig nie, en dit word nie van hulle verwag dat hulle hul sal bekommer oor sukses nie. Hulle moet stil voort-gaan, die werk wat God hulle gee getrou doen, sodat hulle lewe na die ewebeeld van Christus gevorm kan word; in hierdie lewe is hulle medewerkers van God en op hierdie manier word hulle voorberei vir die edeler werk in die
[85] hiernamaals.

Hoofstuk 10: ’n Kennis van God

God openbaar Homself op baie maniere aan ons om ons in gemeenskap met Hom te bring. Die natuur spreek onophoudelik tot ons, en die hart wat ontvanklik is, sal waardering hê vir die liefde en heerlikheid van God soos geopenbaar in die dinge wat Hy geskep het. Die oor wat luister, kan hoor hoe God deur die dinge wat Hy geskape het tot ons spreek. Die groen velde, die sierlike bome, die bloeisels, die blomme, die wolke, die reën, die riviere, die heerlikheid van die uitspansel - al hierdie dinge spreek tot ons harte en nooi ons om kennis te maak met Hom wat alles geskape het.

Die Heiland het ons baie lesse uit die natuur geleer. Die bome, die voëls, die blomme, die berge, die mere en die blou lug daarbo, asook ons alledaagse omgewing - al hierdie dinge het Hy in Sy gesprekke ingeweef sodat ons die lesse kan onthou, selfs te midde van die sorge en geswoeg van die lewe.

God wil hê dat Sy kinders Sy werke moet waardeer en dat hulle hul sal verheug in die eenvoudige skoonheid van hulle aardse tuiste. Hy het skoonheid lief, maar bo alles het Hy ’n mooi karakter lief; Hy wil hê dat ons die reinheid en skoonheid, die stille sieraad van die blomme, sal weergee. [86]

As ons maar net wil luister, sal ons lesse van gehoor-saamheid en vertroue leer uit alles wat God geskape het. Die sterre wat eeu na eeu hulle baan deur die lugruim volg, en selfs die kleinste atoom, alles in die natuur is onderworpe aan die wil van die Skepper. En God sorg vir alles en onderhou alles wat Hy geskape het. Hy wat die ontelbare wêrelde in stand hou, sorg ook vir die klein voëltjies wat sonder vrees hulle liedjies sing. Wanneer ons werk of bid of slaap of opstaan, die hemelse Vader hou oor ons die wag. Die ryk man in sy oorvloed, en die arm man en sy kinders in hulle armoede, almal geniet die beskerming van die Vader in die hemel. Daar val geen traan nie of God merk dit op, en daar is geen glimlag waarop Hy nie let nie.

As ons dit maar ten volle glo, sal ons geen onnodige kwelling hê nie. Ons lewens sal nie so vol teleurstelling wees soos nou nie; want alles, groot of klein, sal ons in die hande van God laat, wat nie in verleentheid gebring word deur ons menigvuldige sorge, of daardeur oorweldig word nie. Ons sal dan die gemoedsrus beleef wat vir baie mense vreemd is.

Namate ons onsself in die skoonheid van die aarde verlustig, moet ons ook oor die nuwe aarde dink, wat die vloek van die sonde en die dood nooit sal ken nie, en waar die natuur nie meer die donker skadu van die vloek sal dra nie. Ons kan ons nooit verbeel hoe heerlik die tuiste van die verlostes sal wees nie. Alles wat ons in die natuur sien, gee ons 'n baie beperkte begrip van die heerlikheid van God. Ons lees: "Wat die oog nie gesien en die oor nie gehoor en in die hart van die mens nie opgekom het nie, wat God berei het vir die wat Hom liefhet". 1 Kor. 2:9.

Digters en natuurkundiges praat met lof van die natuur, maar dis die Christen wat die hoogste waardering daarvoor het, aangesien hy die handewerk van sy hemelse Vader en die liefde van God kan sien in blomme, struike en bome. Niemand kan die berge, vlaktes, riviere en die see ten volle waardeer sonder om God se liefde vir die mensdom daarin te sien nie.

[87] God spreek tot ons deur die voorsiening wat Hy vir ons maak, en ook deur die invloed van Sy Gees op ons hart. Onder ons omstandighede, in ons omgewing en met alles wat daagliks rondom ons gebeur, as ons harte daarop ingestel is, kan ons kosbare lesse leer. Toe die psalmdigter die voorsienigheid van God in Sy werke bespeur het, het hy gesê: "Die aarde is vol van die goedertierenheid van die Here". "Wie wys is, laat hy op hierdie dinge ag gee, en laat hulle let op die goedertierenhede van die Here." Ps. 33:5; 107:43.

God spreek ook tot ons deur Sy Woord. Sy karakter word daarin duideliker geopenbaar; hoe Hy teenoor die mensdom optree, asook die groot werk van verlossing; Hier kry ons 'n blik op die geskiedenis van die patriarge, profete en ander heiliges van die outyd. Hulle was mense net soos ons. Ons sien hoedat hulle geworstel het met teleurstellings net soos dié wat tot ons kom, hoe hulle in versoeking beswyk het net soos ons, en nogtans weer moed geskep en deur die genade van God oorwin het; dit bemoedig ons in ons strewe na die geregtigheid. As ons van hulle ervarings lees, en van die lig en liefde

en seëninge wat hulle ontvang het, ontbrand daar in ons harte ook ’n vurige begeerte om hulle na te volg en ook soos hulle met God te wandel.

Van die Ou-Testamentiese geskrifte het Jesus gesê (en dis ook waar van die Nuwe Testament). “Dit is die wat van My getuig”, naamlik die Verlosser in wie al ons hoop is. Ja, die hele Bybel getuig van Christus. Van die begin van die skepping af, want “sonder Hom het nie een ding ontstaan wat ontstaan het nie”, tot by die slot van die Bybel, “Ja, Ek kom gou”, lees ons van Sy werke en hoor ons Sy stem. As u die Heiland wil leer ken, ondersoek die Skrifte.

Vul u hart met die woorde van God. Hulle is die lewende water wat u dors sal les. Hulle is ook die lewende brood wat van die hemel kom. Jesus het gesê: “As julle nie die vlees van die Seun van die mens eet en sy bloed drink nie, het julle geen lewe in julle nie”. Joh.
6:53. Hy het hierdie woorde soos volg verduidelik: “Die woorde [88]
wat Ek vir julle sê is gees en is lewe”. Joh. 6:63. Ons liggame word opgebou uit wat ons eet en drink; en op geestelike gebied is dit ook so; dit is die dinge wat ons oorpeins wat ons geestelike lewe opbou.

Die engele is baie begerig om die verlossingsplan te verstaan; [89]
in die hiernamaals sal dit die onderwerp wees waaroor die verlostes gedurig sal praat en sing. Is dit dan nie nou ons noukeurige ondersoek werd nie? Die oneindige genade en liefde van Jesus vir ons, is dinge wat ons ernstig behoort te oorpeins. Ons behoort diep na te dink oor die karakter van ons Verlosser en Voorbidder. Ons behoort te peins
oor Sy sending, [90]
naamlik die verlossing van Sy volk van hulle sondes. As ons dan so oor hierdie onderwerpe nadink, sal ons geloof en liefde sterker word, en ons gebede sal aanneemlik wees by God omdat hulle steeds meer en meer geloof en liefde sal openbaar; hulle sal verstandig en vurig wees. Daar sal meer vertroue in Jesus wees, en ons sal Sy krag om
diegene te verlos wat [91]
deur Hom tot God gaan, beter verstaan.

Namate ons die volmaakte karakter van die Heiland oorpeins, sal die begeerte by ons ontstaan om heeltemal verander en in Sy ewebeeld herskep te word. Daar sal ’n honger en dors in die siel van die gelowige ontstaan om te word soos die Een wat hy aanbid. Hoe meer ons oor Christus dink, hoe meer sal ons met ander van Hom praat en Hom aan die wêreld voorstel.

Die Bybel is nie slegs vir geleerdes geskryf nie; maar dit is vir die volk oor die algemeen bedoel. Die groot waarhede wat nodig is vir die saligheid word baie duidelik verklaar, en niemand sal die pad verloor nie, behalwe diegene wat hulle eie weg volg in plaas van die geopenbaarde wil van God.

Ons moenie die menings van ander oor die Skrifte aanneem nie, maar ons moet vir onsself die Woord van God ondersoek. As ons toelaat dat ander vir ons dink, sal dit ons vermoëns verswak. Die edele kragte van die verstand kan so verminder deur gebrek aan oefening dat die diepere betekenis van die Woord nie verstaan sal word nie. Die ondersoek van die Woord, en om een skriftuur met die ander te vergelyk, geestelike dinge met die geestelike, sal ons kennis vermeerder.

Daar is niks wat die verstand so ontwikkel as Bybelstudie nie. Geen ander boek kan die gedagtes so veredel en die geestesvermoëns so versterk, as die groot Bybelwaarhede nie. As die Woord van God ondersoek sou word soos dit hoort, sal die verstand ontwikkel en die karakter veredel word, en daar sal 'n standvastigheid wees soos maar min in ons dae gesien word.

Maar dit sal min help om die Skrifte op 'n haastige wyse te lees. Mens kan die hele Bybel deurlees sonder om die skoonheid en dieper betekenis daarvan te verstaan. As mens een gedeelte sal ondersoek totdat dit duidelik is en die verhouding daarvan tot die verlossingsplan besef word, sal dit van meer waarde wees as 'n hele aantal hoofstukke wat sommer doelloos gelees word sonder dat daar
[92] iets uit geleer word. Hou altyd u Bybel by u, en as u kans kry, lees dit; leer die tekste van buite. Selfs as u op straat loop, kan u die tekste oorpeins.

Ons kan nie kennis opdoen sonder ernstige studie en gebed nie. Sommige dele van die Skrif is so duidelik dat almal hulle kan verstaan; maar daar is ander dele waarvan die betekenis nie so voor die hand liggend is nie. Die een teks moet met die ander vergelyk word; daar moet sorgvuldige navorsing en biddende oorpeinsing wees. Sulke Bybelstudie sal ryklik beloon word. Net soos die mynwerker die kosbare are van goud onder die oppervlakte ontdek, so sal ook diegene wat die Skrifte volhardend ondersoek, soos iemand wat na verborge skatte soek, die belangrike waarhede ontdek wat die onverskillige soeker nooit eens raaksien nie. Die oorpeinsing van die

woorde van God in die hart, sal soos ’n stroom van lewende water wees.

Die Bybel moet nooit sonder gebed ondersoek word nie. Voordat ons dit lees, moet ons eers om die lig van die Heilige Gees vra, en dit sal aan ons gegee word. Toe Natanael na Jesus gekom het, het die Heiland uitgeroep: “Hier is waarlik ’n Israeliet in wie daar geen bedrog is nie!” Daarop het Natanael gevra; “Waarvandaan ken U my?” Jesus het geantwoord: “Voordat Filippus jou geroep het toe jy onder die vyeboom was, het Ek jou gesien”. Joh. 1:48, 49. En Jesus sal ons ook sien waar ons in die geheim bid en Hom om lig vra sodat ons die waarheid kan verstaan. Engele van lig sal by diegene wees wat in ootmoed om leiding vra. Die Heilige Gees verhef en verheerlik die Heiland. Dit is Sy werk om Christus, Sy geregtigheid, en die saligheid wat deur Hom verkry word, aan ons voor te stel. Van die Gees het Jesus gesê: “Hy sal neem uit wat aan My behoort, en aan julle verkondig”. Joh. 16:14. Die Gees van Waarheid is die enigste doeltreffende leraar van die waarheid. Dink daaraan hoe belangrik God die mensekinders beskou, want Hy het Sy Seun gegee om vir hulle te sterf, en die Heilige Gees om hulle te leer en te lei. [93]

Hoofstuk 11: Die Vorreg van Gebed

God spreek tot ons deur die natuur en deur Sy Woord, deur Sy voorsienigheid en deur die invloed van Sy Gees. Maar hierdie dinge is nie genoeg nie; ons moet ook ons hart voor Hom uitstort. Ten einde geestelike lewe en krag te hê moet ons werklike gemeenskap met ons hemelse Vader beoefen. Ons mag oor Hom dink; ons mag Sy werke, Sy barmhartigheid, en Sy seëninge bepeins; maar dit beteken nie in die ware sin van die woord om met Hom gemeenskap te hé nie. Om met God gemeenskap te hê, moet ons met Hom oor ons lewe kan praat.

Gebed is die uitstorting van ons hart tot God soos tot 'n vriend. Nie dat dit nodig is om vir God te sê wat ons is nie, maar om ons in staat te stel om Hom aan te neem. Gebed bring God nie af na ons toe nie, maar dit neem ons op na Hom toe.

Toe Jesus op die aarde was, het Hy Sy dissipels geleer hoe om te bid. Hy het hulle geleer om hulle daaglikse behoeftes aan God bekend te maak, en al hulle sorge op Hom te werp. En die versekering wat Hy aan hulle gegee het dat hulle gebede sou verhoor word, is ook ons versekering.

[94] Jesus self het dikwels gebid terwyl Hy op aarde onder die mense gewandel het. Ons Heiland het Hom met ons behoeftes en swakhede vereenselwig deur vir ons in te tree, en van die Vader nuwe krag te ontvang vir Sy werk en die beproewing wat Hy moes deurmaak. Hy is ons voorbeeld in alle dinge. Hy is 'n broeder in ons swakhede, en was "in alle opsigte versoek net soos ons, maar sonder sonde," maar as die een wat sondeloos was, het Hy 'n afkeer gehad aan die kwaad; en in 'n wêreld van sonde moes Hy 'n groot sielestryd deurmaak. Sy menswording het gebed 'n noodsaaklikheid en 'n voorreg gemaak. Hy het troos en blydskap gevind in gemeenskap met Sy Vader. En as die Verlosser van die mens, die Seun van God, behoefte gehad het aan gebed, hoeveel te meer behoort swakke, sondige ster-welinge hulle behoefte aan vurige, aanhoudende gebed te besef.

Ons hemelse Vader wag om die volheid van Sy seëninge op ons uit te stort. Dit is ons voorreg om diep te drink uit die fontein van Sy oneindige liefde. Hoe verbasend dat ons so min bid! God is bereid en gewillig om die opregte gebed van die nederigste van Sy kinders te verhoor, en tog is daar so 'n traagheid van ons kant om ons behoeftes aan Hom bekend te maak. Wat moet die engele van die hemel dink van arme, hulpelose mensekinders wat blootgestel is aan versoeking en tog so min bid en so min geloof het, terwyl die hart van God, vol oneindige liefde, verlang na hulle, en bereid is om aan hulle te gee meer as wat hulle ooit kan bid of dink? Die engele skep behae daarin om hulle voor God neer te buig; hulle wil graag naby Hom wees. Hulle beskou gemeenskap met God as hulle hoogste genot; en nogtans skyn dit asof die kinders van die aarde wat die hulp, wat net van God kan kom, so nodig het, tevrede is om sonder die lig van Sy Gees en die gemeenskap van Sy teenwoordigheid te wandel.

Die duisternis van die Bose bedek diegene wat nalaat om te bid. Die influistering van die vyand verlei hulle tot sonde; en dit net omdat hulle nie gebruik maak van die voorregte wat God hulle deur gebed wil skenk nie. Waarom moet die seuns en dogters van God
traag wees om te bid, terwyl gebed die sleutel in die hand van die [95]
gelowige is wat die skatkamers van die hemel oopsluit, waar die onbeperkte rykdom van die Almagtige gebêre is? Sonder gedurige gebed en waaksaamheid, loop ons gevaar om agterlosig te word en van die regte pad af te dwaal. Die teenstander is gedurig daarop uit om die weg tot die genadetroon te versper sodat ons nie deur vurige gebed en geloof genade en krag kan ontvang om versoeking te weerstaan nie.

Daar is sekere voorwaardes waarvolgens ons kan verwag dat God ons gebede sal verhoor. Die eerste is dat ons ons behoefte aan Sy hulp sal besef. Hy het belowe, "Ek sal water giet op die dorsland en strome op die droë grond". Jes. 44:3. Diegene wat honger en dors na geregtigheid, wat verlang na God, kan seker wees dat hulle versadig sal word. Die hart moet oopgestel word vir die invloed van die Gees, of anders kan God se seën nie ontvang word nie. Ons groot behoefte is in sigself 'n pleidooi wat op die welsprekendste wyse vir ons pleit. Maar die aangesig van die Here moet gesoek word om hierdie dinge vir ons te doen. Hy sê, "Bid, en vir julle sal gegee word". Matt. 7:7. "Hy wat selfs sy eie Seun nie gespaar het nie, maar

Hom vir ons almal oorgegee het, hoe sal Hy ook nie saam met Hom ons alles genadiglik skenk nie?” Rom. 8:32.

As ons ongeregtigheid in ons hart koester, as ons vasklem aan iets wat ons weet sonde is, sal die Here ons nie verhoor nie. Maar die gebed van ’n boetvaardige, gebroke hart word altyd verhoor. As ons al die verkeerde dinge waarvan ons bewus is, reggemaak het, kan ons glo dat God ons gebede sal verhoor. Ons eie verdienste sal ons nie by God aanbeveel nie; dit is die verdienste van Jesus wat ons sal red, en Sy bloed wat ons sal reinig, maar ons moet die voorwaardes van aanneming nakom.

’n Ander vereiste vir gebedsverhoring is geloof. “Hy wat tot God gaan, moet glo dat Hy is en ’n beloner is van die wat Hom soek.” Heb. 11:6. Jesus het aan Sy dissipels gesê, “Alles wat julle in die
[96] gebed vra, glo dat julle dit ontvang, en julle sal dit verkry”. Markus 11:24. Neem ons Hom op Sy woord? Die versekering is omvattend en onbeperk, en Hy wat dit beloof het is getrou. As ons nie dadelik ontvang wat ons gevra het nie, moet ons nogtans glo dat die Here ons verhoor en dat Hy ons gebede sal beantwoord. Ons is so sondig en kortsigtig dat ons soms dinge vra wat ons nie tot seën sal strek nie, maar in Sy liefde skenk ons hemelse Vader ons net die dinge wat vir ons die beste sal wees, juis wat ons self sou begeer het as ons sake kon sien soos hulle werklik is. Wanneer dit skyn asof ons gebede nie verhoor word nie, moet ons aan die belofte vasklou; want die antwoord sal gewis kom en ons sal die seën ontvang wat ons die nodigste het. Maar om te dink dat ons gebede sekerlik verhoor sal word, en dat ons juis die dinge sal ontvang waarvoor ons gevra het, en langs die weg wat ons gereken het, is vermetelheid. God is te wys om ’n fout te begaan en te goed om enige goeie ding te weerhou van diegene wat opreg wandel voor Hom. Moenie bang wees om die Here te vertrou nie, al sien u nie dadelik die antwoord op u gebede nie. Steun op Sy onwankelbare belofte, “Bid, en vir julle sal gegee word”.

Matt. 7:7.

As ons toegee aan vrees en twyfel en probeer om alles te verstaan voordat ons glo, sal ons net ons moeilikhede groter en erger maak. Maar as ons tot God kom, ons hulpeloosheid en afhanklikheid besef en in ootmoedige geloof ons behoeftes bekend maak aan Hom wat alwys is en alles sien en alles bestuur, sal Hy ons roepstem verhoor

en Sy lig in ons harte laat skyn. Deur opregte gebed tree ons in verbinding met die Ewige. Ons mag op die oomblik geen bewys hê dat die aangesig van ons Verlosser ons in liefde en ontferming betrag nie; maar dit is tog so. Ons mag nie voel dat Hy ons aanraak nie, maar Sy hand rus op ons in liefde en medelydende teerheid.

As ons tot God kom en om genade en seëninge vra, moet daar 'n gees van liefde en vergewensgesindheid in ons eie harte wees. Hoe kan ons bid, "Vergeef ons ons skulde soos ons ook ons skuldenaars [97]
vergewe," Matt. 6:12, en nogtans 'n gees van onvergewensgesindheid [98]
koester? As ons verwag dat ons gebede verhoor moet word, moet ons andere vergewe op dieselfde wyse en in dieselfde mate as wat ons verwag om vergifnis te ontvang.

Volharding is een van die voorwaardes van gebedsverhoring. Ons moet gedurig bid as ons geestelik wil groei. Ons moet "volhard in die gebed", en daarin waak met danksegging. Rom. 12:12; Kol. 4:2. Petrus vermaan die gelowiges: "Wees dan ingetoë en nugter, om te kan bid". 1 Pet. 4:7. Paulus skryf, "Laat julle begeertes in alles deur gebed en smeking met danksegging bekend word by God". Filip. 4:6. "Maar julle, geliefdes," sê Judas, "moet... in die Heilige Gees bid en julleself bewaar in die liefde van God". Judas 20:21. Onophoudelike gebed beteken ononderbroke gemeenskap van die siel met God, sodat die lewe van God in ons lewe kan instroom, en daar uit ons lewe weer reinheid en heiligheid kan terugvloei tot God.

Daar is behoefte aan ywer in ons gebede; laat niks u hinder nie. Doen alles in u vermoë om die gemeenskap tussen u siel en Jesus ongestoord te hou. Maak gebruik van elke geleentheid om na die gewone bidplek te gaan. Diegene wat waarlik gemeenskap met God soek, sal by die biduur gesien word, getrou om hulle plig te doen, en sal gretig en ernstig wees om die seëninge te ontvang. Hulle sal elke geleentheid benut om te gaan waar hulle die ligstrale uit die hemel kan ontvang. Ons behoort by die huisaltaar te bid, en gebed moet veral nie in die binnekamer verwaarloos word nie, want dit is die asem van die siel. Dit is onmoontlik vir die siel om vordering te maak as die gebedslewe verwaarloos word. Om saam met die gesin en in die openbaar te bid is nie voldoende nie. In ons privaat gebede moet die versugtinge van die hart aan die alwetende God bekend gemaak word. Sulke persoonlike gebede is net bedoel vir die God wat ons verhoor. Dit staan niemand vry om na sulke smeekbede te [99]

luister nie. In ’n afgesonderde plek is die siel vry van die invloede van die omgewing en van spanning. Kalm, dog vurig sal hy tot God roep. Soet en blywend is die invloed wat uitgaan van Hom wat die geheime van die hart verstaan, wie se oor oop is vir die gebed wat uit die diepte van die hart kom. Deur kalme, een-voudige geloof, hou die siel gemeenskap met God en maak die strale van goddelike lig sy eie, om hom in die stryd teen Satan te versterk en te ondersteun.

Bid in u binnekamer, en laat u hart dikwels in die werkplek tot God opgehef word. So het Henog met God gewandel. Sulke stil gebede gaan soos wierook op tot die genadetroon. Satan kan die hart wat so op God vertrou, nie oorwin nie.

Ons kan enige tyd en op enige plek tot God bid. Daar is niks wat ons kan verhinder om ons hart deur ernstige gebed tot God op te hef nie. Net soos Nehemia sy versoek aan koning Artasasta gerig het, kan ons ook ’n gebed tot God opstuur in die gewoel van die straat of in ons besigheid. Ons kan orals in gemeenskap met God verkeer. Die deur van ons hart behoort gedurig oop te wees, sodat ons Jesus kan nooi om in ons hart te kom woon.

Al word ons omring van ’n verderflike atmosfeer, hoef ons nie daaraan deel te hê nie, maar ons kan ons in die rein atmosfeer van die hemel verlustig. Ons kan al die sondige verbeeld-ingsvlugte en onrein gedagtes verban, as ons deur opregte gebed in die teenwoordigheid van God vertoef. Diegene wat ontvanklik is vir die seën en hulp van God, sal in ’n heiliger atmosfeer wandel as dié van hierdie wêreld, en hulle sal gedurig in verbinding wees met die hemel.

Ons moet Jesus beter leer ken, en groter waarde heg aan die ewige waarhede. God se kinders behoort deelgenote te wees van die sieraad van heiligheid; en om dit te ondervind behoort ons onsself te beywer om hemelse onthullings beter te verstaan.

Laat ons na die hoogtes reik sodat God ons ’n voorsmaak kan
[100] gee van die hemelse atmosfeer. Ons kan so na aan God lewe dat ons onsself, in elke toevallige beproewing, so spontaan tot Hom sal wend soos ’n blom wat na die son toe draai.

Maak u behoeftes, u vreugde, u droefheid, u sorge en u vrees aan God bekend. U kan Hom nie daarmee belas of vermoei nie. Hy.wat die hare van u hoof tel, is nie onverskillig omtrent die behoeftes van Sy kinders nie. “Die Here is vol medelyde en ontferming.” Jak. 5:11. Ons smarte, ja selfs om dit aan te hoor, pynig Sy liefdevolle hart.

Neem al u probleme na Hom. Niks is te groot vir Hom om te dra nie, want Hy hou die wêrelde in stand en Hy heers oor die ganse heelal. Niks wat ons vrede aantas, is te gering vir Hom om op te merk nie. Daar is geen hoofstuk in ons lewe wat vir Hom te duister is om te lees nie. Daar is geen uitdaging te groot vir Hom om op te los nie. Geen ramp kan die geringste van Sy kinders tref nie, geen angs kan hulle kwel nie, geen blydskap kan hulle bemoedig nie, geen opregte gebed kan hulle lippe ontval nie, waarvan ons hemelse Vader nie kennis neem nie, of waaraan Hy nie onmiddellik aandag gee nie. "Hy genees die wat gebroke is van hart, en Hy verbind hulle wonde." Ps. 147:3. Die Here se belangstelling in elke siel is so volkome asof daar geen ander siel op aarde is wat Sy sorg nodig het, of vir wie Hy Sy geliefde Seun gegee het nie.

Jesus het gesê, "In daardie dag sal julle in my Naam bid; en Ek sê nie vir julle dat Ek die Vader aangaande julle sal vra nie; want die Vader self het julle lief." "Ek het julle uitverkies... sodat wat julle ook al die Vader mag vra in my Naam, Hy julle dit kan gee." Joh. 16:26, 27; 15:16. Maar om in die naam van Jesus te bid, beteken meer as om slegs daardie naam te noem aan die begin en einde van die gebed. Dit beteken om met die gesindheid en gees van Jesus te bid, terwyl ons Sy beloftes aanneem, op Sy genade steun, en Sy werke doen.

God wil nie hê dat ons kluisenaars of monnike moet word nie, of dat ons ons van die wêreld moet onttrek om ons met aanbid-ding-se-remonies besig te hou nie. Ons lewe moet soos die lewe van Christus
wees - tussen die berg en die mense. Hy wat niks anders doen as [101]
om te bid nie, sal gou ophou om te bid, of sy gebede sal ontaard in 'n formele roetine. Wanneer mense hulself van die gemeenskap afsonder - buite die bereik van die aanspraak wat Christelike diens op hulle maak, en die kruis wat hulle moet opneem - wanneer hulle
ophou om met toewyding vir [102]
hul Meester te werk wat so getrou vir hulle gewerk het, verloor hulle alles waarvoor hulle behoort te bid. Daar bly mettertyd geen motivering oor om godsdiens in die ware sin van die woord te beoefen nie. Hulle gebede word persoonlik en selfsugtig. Hulle kan
nie bid vir die behoeftes van die mensdom, of om die [103]
koninkryk van Christus op te bou, of om selfs krag daarvoor te ontvang nie.

Ons ly geestelik daaronder as ons nie van die voorreg gebruik maak om in die diens van God by mekaar te staan, mekaar te versterk en te bemoedig nie. Die waarhede van Gods Woord verloor hulle besieling en belangrikheid. Ons hart word nie meer verlig en aangevuur deur hulle veredelende invloed nie, en ons gaan op geestelike gebied agteruit. In ons omgang met andere verloor Christene baie deur gebrek aan medelyde met mekaar. Hy wat homself in homself terugtrek vul nie die plek wat God vir hom bedoel het nie. Die behoorlike ontwikkeling van die sosiale sy van ons lewe help ons om medelyde te hê met ander, en dra daarbenewens by tot ons geestelike ontwikkeling en die vermoë om in die diens van die Here te staan.

As Christene meer omgang met mekaar sou hê, met mekaar oor die liefde van God en die heerlike waarhede sou praat, sou hulle eie harte verkwik word en sou hulle mekaar opbeur. Ons kan daagliks meer van ons hemelse Vader leer en Sy genade opnuut beleef; ons sal graag oor Sy liefde praat, en namate ons dit doen sal ons harte verwarm en bemoedig word. As ons meer oor Jesus praat, aan Hom dink, en minder aan onsself, sal ons meer bewus raak van Sy teenwoordigheid.

As ons net so dikwels aan God dink as wat ons bewyse van Sy beskerming het, sal Hy gedurig in ons gedagtes wees, en sal ons ons daarin verbly om Hom te loof en van Hom te praat. Ons praat oor die tydelike dinge omdat ons daarin belang stel. Ons praat oor ons vriende omdat ons hulle liefhet - omdat ons saam die vreugde en die leed van die lewe deurmaak. Nogtans het ons oneindig meer rede om God lief te hê as ons aardse vriende; en ons moet Hom vanselfsprekend die eerste plek in ons gedagtes laat inneem, en van Sy goedheid en almag getuig. Die kosbare gawes waarmee Hy ons toebedeel het is nie veronderstel om ons aandag en liefde so in beslag te neem dat ons niks sal hê om aan Hom te gee nie; hulle
[104] moet ons altyd aan Hom laat dink en ons met bande van liefde en dankbaarheid aan ons hemelse Weldoener bind. Ons leef te na aan die aarde. Laat ons ons oë ophef na die oop deur van die heiligdom daarbo, waar die lig van God se heerlikheid gesien kan word in die aangesig van Christus, wat "volkome red die wat deur Hom tot God gaan". Heb. 7:25.

"Laat hulle die Here loof om Sy goedertierenheid en om Sy wonderdade aan die mensekinders." Ps. 107:8. Ons godsdiens moet

nie net daarin bestaan om te vra en ontvang nie. Laat ons nie gedurig dink aan ons behoeftes, en nooit aan die gawes wat ons ontvang nie. Ons bid moontlik dikwels, maar ons sê nie genoeg dankie nie. Ons ontvang gedurig die seëninge van God, maar hoe min toon ons ons dankbaarheid; hoe min loof ons Hom vir wat Hy vir ons doen.

In die ou dae, toe Israel bymekaargekom het, het God gesê, "En daar moet julle voor die aangesig van die Here julle God eet en vrolik wees, julle en jul huisgesinne, oor alles waar julle jul hand aan slaan waarin die Here jou God jou geseën het". Deut. 12:7. Wat ons doen ter ere van God moet met blymoedigheid gedoen word, met lofliedere en danksegging en nie met swaarmoedigheid en neerslagtigheid nie.

Ons God is 'n tere, barmhartige Vader. Sy diens moet nie beskou word as iets wat die hart treurig maak en ontstel nie. Dit behoort 'n genot te wees om die Here te aanbid en deel te neem aan Sy werk. Die Here wil nie hê dat Sy kinders, wat Hy so duur gekoop het, moet handel asof Hy 'n harde, veeleisende heer is nie. Hy is hulle beste vriend, en as hulle Hom aanbid, sal Hy by hulle wees om hulle te seën, te vertroos en hulle harte met vreugde en liefde te vul. Die Here verlang dat Sy kinders vertroosting in Sy diens sal vind, asook meer genot as ontbering in Sy werk. Hy wil hê dat diegene wat kom om Hom te aanbid, die diens sal verlaat en blye gedagtes van sorg en liefde saam met hulle sal neem, sodat hulle hul dagtaak blymoedig sal aandurf en genade ontvang om in elke opsig eerlik en getrou te wees. [105]

Ons moet ons rondom die kruis skaar. Christus die gekruisigde moet die onderwerp van ons oorpeinsing en gesprekke wees, en ons vreugdevolste belewenis. Ons moet elke seën wat ons van God ontvang in gedagte hou, en as ons besef hoe groot Sy liefde vir ons is, behoort ons gewillig te wees om alles aan Hom toe te vertrou wat vir ons aan die kruis genael was.

Op die vleuels van danksegging kan die siel nader aan die hemel kom. In die hemelse howe word God aanbid met gesang en musiek, en waar ons ons dankbaarheid betuig, stem ons aanbidding in 'n mate ooreen met die van die hemelse leërskare. "Die een wat dank offer, eer My." Ps. 50:23. Laat ons dan met eerbiedige vreugde tot ons Skepper nader met "danksegging en die klank van liedere". Jes. 51:3. [106]

Hoofstuk 12: Wat om met Twyfel te Doen

DAAR is baie, veral diegene wat net so pas die Christelike geloof aangeneem het, wat met tye ongelukkig is omdat hulle twyfel. In die Bybel is daar baie dinge wat hulle nie kan verklaar of verstaan nie, en Satan maak daarvan gebruik om hulle geloof in die Skrifte te ondermyn. Hulle vra: "Hoe sal ek die regte pad vind? As die Bybel inderwaarheid die Woord van God is, hoe kan ek ontslae raak van die twyfel en die onsekerheid uit die weg ruim?"

Die Here vra ons nooit om te glo sonder om genoegsame bewys te lewer waarop ons geloof gevestig kan word nie. Sy bestaan, Sy karakter, die waarheid van Sy Woord - al hierdie dinge berus op getuienis wat ons kan aanneem; en hierdie getuienis is oorvloedig. Maar God het nie die moontlikheid van twyfel uit die weg geruim nie. Ons geloof moet op bewyse berus, en nie van vertoon afhang nie. Diegene wat graag wil twyfel, sal baie geleentheid daarvoor hê; terwyl diegene wat waarlik verlang om te glo, baie bewyse sal vind om hulle geloof te ondersteun.

Dit is vir die beperkte menseverstand onmoontlik om die karakter
[107] en werke van die Ewige God ten volle te verstaan. Vir die skerpste verstand en diegene met die beste geleerdheid sal die Opperwese altyd met geheimsinnigheid geklee wees. "Kan jy die dieptes van God peil? Of sal jy kan deurdring tot by die volmaaktheid van die Almagtige? Hoogtes van die hemel is dit -wat kan jy doen? Dieper as die doderyk; wat kan jy weet?" Job 11:7, 8.

Die apostel Paulus roep uit: "o Diepte van die rykdom en wysheid en kennis van God! Hoe ondeurgrondelik is Sy oordele en onnaspeurlik Sy weë!" Rom. 11:33. Maar hoewel "wolke en donkerheid rondom Hom is", is "geregtigheid en oordeel die grondslag van Sy troon". Ps. 97:2. Ons kan Sy optrede teenoor ons en die redes wat Hom daartoe aanspoor tot so 'n mate verstaan, dat ons die grenslose liefde wat gepaard gaan met oneindige mag, kan begryp. Ons kan net soveel van die voorneme van God verstaan as wat tot

ons voordeel kan wees. Verder as dit moet ons maar net die hand wat almagtig en die hart wat vol liefde is, vertrou.

Die Woord van God, en ook die karakter van sy Goddelike Ou- [108]
teur, handel oor verborgenhede wat nooit ten volle deur die beperkte menseverstand verstaan sal word nie. Die verskyning van die sonde in die wêreld, die vleeswording van Christus, die wedergeboorte, die opstanding, en nog baie van die ander Bybelse onderwerpe, is verborgenhede te diep vir die menslike verstand om te verstaan of te verklaar. Maar daar is geen rede waarom ons aan die Woord van God hoef te twyfel omdat ons nie al Sy verborgenhede verstaan nie. In die natuur is daar gedurig verborgenhede wat ons nie kan verklaar nie. Selfs die laagste vorms van lewe bevat geheime wat die grootste wysgere nie kan verklaar nie. Orals is daar geheime wat ons nie kan verstaan nie. Moet ons dan verbaas wees as daar op geestelike gebied ook verborgenhede bestaan wat ons verstand te bowe gaan? Die probleem kan net toegeskryf word aan die swakheid en die perke waaraan die menslike verstand onderhewig is. In die Skrif het God ons genoeg bewyse gegee van die hemelse oorsprong van Sy Woord, en ons moet dit nie in twyfel trek omdat ons nie al Sy verborgenhede
kan verstaan nie. [109]

Die apostel Petrus sê dat daar in die Skrifte dinge is wat “swaar is om te verstaan, wat die ongeleerde en onvaste mense verdraai... tot hulle eie verderf”. 2 Pet. 3:16. Ongelowiges beskou die uitdagings in die Skrifte as genoegsame rede om aan die Bybel te twyfel; maar hierdie dinge is eerder ’n bewys van die Goddelike oorsprong daarvan. As die Bybel maar net getuig het van dit wat ons maklik kan verstaan; as die grootheid en ma-jesteit van God deur die menslike verstand begryp kon word, sou die Bybel nie onweerlegbare bewyse bevat het van sy Goddelike ingewing nie. Dit is juis die heerlikheid en verborgenheid van die waarhede wat daarin na vore kom wat ons daarvan oortuig dat dit die Woord van God is.

Die Bybel verklaar die waarheid op so ’n eenvoudige manier en dit word op so ’n doeltreffende wyse aangepas by die behoeftes en verlangens van die mensdom dat dit selfs die geleerdste mense verbaas, en terselfdertyd die weg tot die saligheid aan die nederige en onverfynde mense openbaar. En tog handel hierdie waarhede, wat in eenvoudige taal aangebied word, oor onderwerpe wat so verhewe, so verrykend is dat die omvang daarvan ons verstand te bowe gaan,

maar ons kan dit aanvaar omdat God dit bekend gemaak het. Op hierdie manier word die plan van verlossing geopenbaar sodat elkeen kan sien watter stappe hy moet neem om hom tot God te bekeer, om Jesus Christus aan te neem en om verlos te word. Nogtans bevat hierdie waarhede wat ons so maklik verstaan, geheimenisse wat die heerlikheid van God verberg - verborgen-hede wat 'n mens nie kan deurgrond nie, maar wat tog die opregte soeker na die waarheid met eerbied en geloof besiel. Hoe meer ons die Bybel ondersoek, hoe sterker is ons oortuig dat dit die woord van die lewende God is; en die mens buig neer voor die majesteit van die Goddelike woord.

Om te erken dat ons nie die groot waarhede van die Bybel ten volle kan verstaan nie, beteken slegs om te erken dat die beperkte
[110] menslike verstand nie die ewige dinge kan verstaan nie; dat die mens met sy beperkte kennis nie die Alwyse kan begryp nie.

Omdat hulle nie die verborgenhede daarvan kan deurgrond nie, verwerp die twyfelaars en ongelowiges die Woord van God; en nie almal wat voorgee om God se Woord te glo is teen die gevaar van vertwyfeling gevrywaar nie. Die apostel waarsku: "Sorg daarvoor, broeders, dat daar nie miskien in een van julle 'n bose en ongelowige hart is deurdat hy van die lewende God afvallig word nie". Heb. 3:12. Dit is heeltemal reg om die leerstellings van die Bybel noukeurig te bestudeer en om die "dieptes van God", sover dit in die Skrif geopenbaar is te ondersoek. Terwyl "die verborge dinge vir die Here onse God is," is "die geopenbaarde dinge vir ons". Deut. 29:29. Maar Satan is daarop uit om die onderskeidingsvermoë van denkende mense in die verkeerde rigting te stuur. 'n Sekere mate van hoogmoed gaan gepaard met die studie van Bybelse waarhede. Dit maak die een wat dit doen ongeduldig, hy voel dat hy misluk het as hy nie elke deel van die Skrif kan verklaar nie. Dit is te vernederend vir hom om te erken dat hy nie die geinspireerde woord kan verstaan nie. Hy is nie bereid om geduldig te wag totdat dit God behaag om die waarhede aan hom te openbaar nie. Sulke mense meen dat hulle insig, sonder hulp van die Here, voldoende is om die Skrif te verstaan, en as hulle nie daarin slaag nie, verwerp hulle die gesag van die Woord van God. Dit is waar dat baie teorieë en leerstellings wat volgens die beskouing van vele op Bybelse grond berus, geen Bybelse gesag het nie en inderwaarheid teenstrydig met die Bybel is.

Hierdie dinge het baie tot vertwyfeling gebring. Hulle beroep hulle egter nie op die gesag van God se Woord nie, maar wyk daarvan af.

As dit vir geskape wesens moontlik was om God en Sy werke ten volle te begryp, sou daar vir hulle, wanneer hulle hierdie stadium bereik, geen verdere waarhede en kennis wees om op te doen, en geen verdere ontwikkeling van hart en verstand wees nie. God sou dan na hulle mening nie meer die Opperwese wees nie; en die mens, [111] aangesien hy die perke van sy ontwikkeling bereik het, sou dan geen vordering meer maak nie. Laat ons die Here dank dat dit nie die geval is nie. God is ewig; "in Hom is al die verborge skatte van wysheid en kennis te vind". Kol. 2:3. En deur die ewigheid heen sal die mens bly studeer en leer, maar nooit die skatte van Sy wysheid, Sy goedheid en Sy almag uitput nie.

Dit is die doel van God dat die waarhede van Sy Woord selfs in hierdie lewe steeds meer en meer aan Sy volk geopenbaar sal word. Daar is slegs een manier waarop hierdie kennis opgedoen word.

Ons kan God se Woord alleen verstaan as die Heilige Gees, wat die woord aan ons gegee het, ons die insig gee om dit te begryp. "So weet ook niemand wat in God is nie, behalwe die Gees van God", "maar God het dit aan ons deur Sy Gees geopenbaar, want die Gees ondersoek alle dinge, ook die dieptes van God". 1 Kor. 2:11, 10. Die Heiland het die volgende belofte aan Sy navolgers gegee: "Maar wanneer Hy gekom het, die Gees van die waarheid, sal Hy julle [112] in die hele waarheid lei;... omdat Hy dit sal neem uit wat aan My behoort, en aan julle verkondig". Joh. 16:13, 14.

God wil hê dat die mens Sy verstand moet gebruik; en daar is niks wat die verstand so versterk en ontwikkel soos 'n ondersoek van die Bybel nie. Ons moet egter oppas dat ons nie 'n god van die verstand maak, wat onderhewig is aan die swakhede van die mens nie. As ons wil hê dat die Skrifte nie ons verstand moet benewel sodat ons selfs die eenvoudigste waarhede nie sal verstaan nie, moet ons die eenvoud en geloof van 'n kind hê -bereid om te leer en gewillig om die hulp van die Heilige Gees in te roep. As ons 'n begrip het van die almag en wysheid van God, en van ons onvermoë om Sy grootsheid te verstaan, sal dit ons nederig maak; en ons behoort Sy Woord met eerbied oop te maak, net soos ons met heilige ontsag in Sy teenwoordigheid sou kom. Wanneer ons die Bybel bestudeer, moet die verstand aan die hoër gesag onderhewig

wees; die hart en verstand moet neerbuig voor die Almagtige "EK IS".

Daar is baie dinge wat oënskynlik duister of moeilik is, maar wat God aan diegene wat verlang om dit te verstaan sal ver-duidelik, maar sonder die leiding van die Heilige Gees loop ons gedurig gevaar om die Skrifte verkeerd te vertolk en uit verband aan te haal. Die Bybel word dikwels gelees sonder dat daarby baat gevind word en in baie gevalle is dit ongetwyfeld nadelig. Wanneer die Woord van God sonder eerbied en gebed gelees word; wanneer die aandag en die hartsverlange nie op God gevestig, en in harmonie met Sy wil is nie; die verstand deur twyfel benewel word, sal die studie van die Bybel juis aanleiding gee tot onsekerheid. Die vyand voer beheer oor die gedagtes en doen verkeerde interpretasies aan die hand. Wanneer mense, hoe geleerd hulle ook al mag wees, probeer om hulle woorde en dade met die wil van God te vereenselwig, loop hulle gevaar om die Skrif verkeerd te verstaan, en dis nie veilig om na hulle verduidelikings te luister nie. Diegene wat die Skrifte
[113] ondersoek om daarmee fout te vind, het nie geestelike insig nie. Hulle verwronge beskouings laat hulle twyfel aan beginsels wat inderwaarheid duidelik en eenvoudig is.

Hulle kan dit bedek soos hulle wil, maar die rede vir twyfel en skeptisisme is in die meeste gevalle 'n liefde vir die sonde. Die on-derrig, en die beperkings wat die woord van God oplê, is onwelkom vir die hoogmoediges wat die sonde liefhet. Diegene wat onwillig is om aan die eise van die Woord te voldoen is altyd gereed om te twyfel aan die gesag van die Skrif. Om tot 'n kennis van die waar-heid te kom moet daar 'n opregte begeerte wees om die waarheid te verstaan en om dit te gehoorsaam. Almal wat in hierdie gees kom om die Bybel te ondersoek, sal oorvloedige bewyse vind dat dit God se Woord is, en hulle sal 'n begrip van die waarheid opdoen wat hulle wys sal maak tot die saligheid. Christus het gesê: "As iemand gewillig is om sy wil te doen, sal hy omtrent die leer weet." Joh. 7:17.

In stede daarvan om te redekawel en die dinge wat u nie verstaan nie in twyfel te trek, moet u liewer die lig aanneem wat reeds op u pad skyn, en u sal meer lig ontvang. Wees, deur die genade van Christus, gehoorsaam aan elke plig wat vir u duidelik geword het,

en dan sal u in staat gestel word om die waaraan u tans twyfel, te verstaan en uit te leef.

Daar is getuienis wat tot almal se beskikking is - vir die geleerdes sowel as die ongeleerdes - ondervinding is per slot van rekening die beste leermeester. Die Here nooi ons om vir onsself die waarheid van Sy Woord en van Sy beloftes op die proef te stel. Hy gebied ons: "Smaak en sien dat die Here goed is." Ps. 34:9. Pleks om ons te verlaat op die gevolgtrekkings van ander, moet ons persoonlike ondervinding opdoen. Hy sê: "Bid en julle sal ontvang." Joh. 16:24. Hy sal Sy beloftes gestand doen. Hulle het nog nooit gefaal nie en sal ook nie. Namate ons nader aan die Here Jesus kom, ons verheug in die volheid van Sy liefde, sal alle twyfel en duisternis opklaar in die lig van Sy aanskyn. [114]

Die apostel Paulus sê dat God, "ons verlos het uit die mag van die duisternis en oorgebring het in die koninkryk van die Seun van sy liefde". Kol. 1:13. En elkeen wat oorgegaan het van die dood tot die lewe, "het sy seël daarop gesit dat God waar is". Joh. 3:33. Hy kan soos volg getuig: "Ek het behoefte gehad aan hulp en het dit in Jesus gevind. Daar is voorsiening gemaak vir elke behoefte; my sielehonger is versadig, en nou is die Bybel vir my 'n openbaring van Jesus Christus. Vra u waarom ek in Jesus glo? Omdat Hy vir my 'n goddelike Verlosser is. Waarom glo ek in die Bybel? Omdat ek gevind het dat dit die stem van God tot my siel is." Ons kan in onsself die getuienis hê dat die Bybel waar is, en dat Christus die Seun van God is. Ons weet dat ons nie verdigte fabels navolg nie.

Petrus het sy broeders vermaan om toe te neem, "in die genade en kennis van onse Here en Verlosser, Jesus Christus". Wanneer die volk van God toeneem in genade, sal hulle 'n beter begrip van Sy Woord verkry. Hulle sal nuwe lig en skoonheid in die heilige waarhede daarvan sien. Dit was waar van die kerk deur al die eeue, en so sal dit wees tot die einde toe. "Terwyl die pad van die regverdiges is soos die móreglans, wat al helderder word tot die volle middag toe." Spr. 4:18.

In geloof kan ons die hiernamaals tegemoet gaan en die belofte van God aanneem dat ons verstand sal ontwikkel, die menslike vermoëns verenig met die goddelike, en dat al die kragte van die siel in regstreekse kontak sal kom met die Bron van lig. Ons mag ons daarin verheug dat alles wat ons in hierdie lewe verbyster het, daar verklaar

sal word; die dinge wat hier moeilik was om te verstaan, sal dan opgelos word; en waar ons beperkte verstand slegs verwarring en mislukking gesien het, sal ons die volmaakte skoonheid en harmonie bespeur. “Nou sien ons deur ’n spieël in ’n raaisel, maar eendag van aangesig tot aangesig. Nou ken ek ten dele, maar eendag sal ek ten
[115] volle ken, net soos ek ten volle geken is.” Kor. 13:12.

Hoofstuk 13: Vreugde in die Here

Die kinders van God is geroep om Christus te verteenwo-ordig, om Sy goedheid en genade te verkondig. Net soos Jesus aan ons die ware karakter van die Vader geopen-baar het, moet ons ook Christus openbaar aan 'n wêreld wat onbekend is met Sy ontfermende, medelydende liefde. "Soos U My gestuur het in die wêreld", het Jesus gesê, "het Ek ook hulle gestuur in die wêreld." "Ek in hulle en U in My... dat die wêreld kan weet dat U My gestuur het." Joh. 17:18, 23. Die apostel Paulus het aan die dissipels van Jesus gesê: "Julle is 'n brief van Christus deur ons berei", "geken en gelees deur alle mense." 2 Kor. 3:3, 2. Jesus stuur in elkeen van Sy kinders 'n brief aan die wêreld. As u 'n navolger van Christus is, dan stuur Hy in u 'n brief aan die huisgenote, die dorp, die staat, waar u woon. Jesus, in u, verlang om tot die harte van diegene te spreek wat Hom nie ken nie. Miskien lees hulle nie die Bybel nie, en hoor nooit die stem wat in daardie bladsye tot hulle spreek nie; hulle bespeur nie die liefde van God in Sy werke nie; maar as u 'n ware verteenwoordiger van Jesus is, dan kan dit gebeur dat hulle deur u tot 'n besef van Sy goedheid sal kom en tot Hom gewen sal word om Hom lief te hê en te dien. [116]

Christene is lampe op die pad na die hemel. Hulle moet aan die wêreld die lig weerkaats wat Christus op hulle laat skyn. Hulle lewe en karakter behoort so te wees dat ander die regte begrip van Christus en Sy diens sal kry.

As ons Christus verteenwoordig, sal ons Sy diens so aantreklik maak soos dit werklik is. Christene wat swaarmoedig en somber is en wat murmureer en kla, gee aan ander 'n valse voorstelling van God en die Christelike lewe. Hulle laat die indruk dat God nie graag Sy kinders opgeruimd wil sien nie; hulle getuienis is vals.

Satan is maar te bly as hy die kinders van God ongelowig en neerslagtig kan maak. Dit behaag hom as ons God wantrou en twyfel aan Sy gewilligheid en vermoë om ons te verlos. Hy wil graag hê dat ons moet dink dat die Here ons sal benadeel. Dit is die werk

van Satan om die Here voor te stel as iemand sonder meegevoel en ontferming. Hy stel die Here verkeerd voor. Hy vul die hart met valse idees omtrent God, en in stede daarvan dat ons die waarheid aangaande ons hemelse Vader oorpeins, dink ons te dikwels aan die wanvoorstellings van Satan en onteer ons God omdat ons Hom wantrou en teen Hom murmureer. Satan is gedurig daarop uit om die Christelike lewe 'n lewe van somberheid te maak. Hy wil dit graag as swaar en moeilik voorstel; en wanneer die Christen so 'n voorstelling gee van die godsdiens, bevestig hy, deur sy ongeloof, die leuens van Satan.

Baie op die lewensweg dink te veel aan hulle foute, mislukkings en teleurstellings, en hulle is ontmoedig en hartseer. Toe ek in Europa was, het 'n suster wat 'n swak selfbeeld gehad het en baie mismoedig was, aan my geskryf vir aanmoediging. Die nag na ek haar brief ontvang het, het ek gedroom dat ek in 'n tuin was, en iemand, waarskynlik die eienaar, het my vergesel. Ek was besig om blomme te pluk en hulle soete geur te geniet, toe hierdie suster wat langs my geloop het, my aandag gevestig het op 'n klomp doringstruike wat haar weg versper het. Daar het sy gestaan en haar lot
[117] bekla. Sy het nie in die paadjie agter die gids aangeloop nie, maar tussen die dorings. "O", het sy gekerm, "is dit nie jammer dat hierdie pragtige tuin deur dorings ontsier word nie?" Toe sê die gids vir haar: "Laat staan die dorings, hulle sal jou net steek. Pluk die rose en die ander mooi blomme."

Was daar nie ook aangename dinge in u lewe nie? Was daar nie tye toe u hart gejubel het van vreugde as gevolg van die werkinge van
[118] Gods Gees nie? As u terugkyk op u lewe, vind u geen aangename dinge nie? Is die beloftes van God nie soos lieflike blomme op u lewenspad nie? Laat hulle skoonheid en lieflike geur nie u hart met vreugde vul nie?

Die dorings sal net wonde en droefheid veroorsaak; en as u net sulke dinge versamel en aan ander voorstel, is u dan nie besig om, behalwe om die goedheid van God te versmaai, diegene in u teenwoordigheid te verhinder om in die weg van die lewe te wandel nie?

Dit is nie verstandig om al die onaangename herinnerings van die verlede - die sonde en teleurstellings - weer op te grawe en daaroor te praat en te treur totdat u weer deur moedeloosheid oorweldig word

nie. 'n Siel wat moedeloos is, is met duisternis gevul wat die lig van God uitsluit en ook 'n skaduwee op die pad van ander werp.

Dank die Here vir die aangename dinge van die lewe. Laat ons dink aan die baie versekerings van Sy liefde; laat ons dit gedurig voor oë hou. Dink daaraan hoedat die Seun van God die troon van Sy Vader verlaat het en mens geword het sodat Hy die mens kon verlos uit die mag van Satan; hoedat Hy vir ons die oorwinning behaal het, die hemel vir ons geopen het sodat ons 'n blik kan kry op die heerlikheid van God; hoedat die gevalle menslike geslag opgehef is uit die kuil van die sonde en weer in aanraking met die ewige God gebring is, sodat hulle, deur geloof in die Verlosser, met die geregtigheid van Christus beklee kan word en verhoog kan word tot Sy troon. Dit is die prentjies wat God ons aanraai om aandagtig te oorpeins.

Wanneer dit skyn of ons aan Gods liefde twyfel en Sy beloftes wantrou, onteer ons Hom en ons bedroef Sy Heilige Gees. Hoe sou 'n moeder voel as haar kinders gedurig oor haar kla, net asof sy hulle nie goed behandel nie, terwyl dit haar een doel in die lewe is om hulle belange te bevorder en hulle te versorg? Veronderstel dat hulle aan haar liefde sou twyfel; dit sou haar baie ongelukkig maak. Hoe sou enige ouer voel as sy kinders hom so sou behandel? En wat sou ons hemelse Vader van ons dink as ons aan Sy liefde twyfel - die [119]
liefde wat Hom beweeg het om Sy eniggebore Seun te gee sodat ons die ewige lewe kan hê? Die apostel skryf soos volg: "Hy wat selfs sy eie Seun nie gespaar het nie, maar Hom vir ons almal oorgegee het, hoe sal Hy ook nie saam met Hom ons alles genadiglik skenk nie?" Rom. 8:32. En tog, hoeveel is daar wat deur hulle handel-wyse, of deur hulle woorde, sê: "Die liefde van die Here is nie vir my nie. Miskien het Hy ander lief, maar Hy het my nie lief nie."

Sulke dinge doen u eie siel kwaad; want elke keer as u twyfel, gee u Satan die geleentheid om u te versoek; dit versterk u neiging om te twyfel, en dit bedroef die engele wat verlang om u by te staan. Wanneer Satan u versoek, moet u nie aan God twyfel nie. As u gehoor gee aan sy influisteringe, sal dit u hart met agterdog en twyfel vervul. As u u gevoelens lug, sal elke woord van twyfel wat u uiter nie slegs u beinvloed nie, maar dit is soos 'n saadjie wat opskiet en vrugte dra in die lewens van ander, en dit mag heeltemal onmoontlik wees om later die slegte invloed, die skade, te herstel.

U mag die versoeking van Satan self te bowe kom, maar ander wat deur u woorde beinvloed is, mag die ongeloof wat u gesaai het, nie ontkom nie. Hoe noodsaaklik is dit om slegs woorde te spreek wat geestelike krag sal bring in die lewens van ander!

Die engele luister om te hoor wat u van u hemelse Meester dink en sê. Laat u gesprekke oor Hom gaan wat gedurig by die Vader vir u intree. Wanneer u 'n vriend 'n handdruk gee, laat u lippe en u hart vol lof wees vir God - dit sal die aandag op Jesus vestig.

Almal het met beproewings en moeilikhede te kampe; en almal het versoekings wat swaar is om te weerstaan. Moenie u medemens met u moeilikhede belas nie, maar maak alles aan God bekend deur gebed. Maak dit 'n lewensreël om nooit woorde van twyfel en moedeloosheid te uiter nie. Deur woorde van hoop en bemoediging kan
[120] u baie doen om die lewens van ander op te beur en hulle te versterk.

Daar is menige moedige siel wat, geteister deur versoeking, op die punt staan om die stryd teen self en die Bose magte te laat vaar. Moenie so 'n persoon verder ontmoedig in sy felle stryd nie. Bemoedig hom met woorde van hoop wat hom sal help op sy weg. Op hierdie manier sal die lig van Christus uit u straal. "Niemand van ons leef vir homself nie." Rom. 14:7. Deur u onbewuste invloed mag ander bemoedig en versterk word, of u kan hulle ontmoedig en 'n afsku laat kry aan Christus en die waarheid.

Daar is baie wat 'n verkeerde begrip het van die lewe en karakter van Christus. Hulle dink dat daar geen warmte en sonskyn in Sy lewe was nie, en dat Hy stroef, hard en sonder vreugde was. In baie gevalle word die hele godsdienstige lewe deur hierdie droefgeestige sienswyse beinvloed.

Ons hoor dikwels dat Jesus geween het, maar nooit gelag het nie. Dit is waar. Ons Heiland was 'n man van smarte en iemand wat droefheid geken het, want Hy het die droefheid van die ganse mensheid op Hom geneem. Maar, hoewel Sy lewe vol selfopoffering en pyn was, was Sy gees nie ontmoedig nie. Sy gesig het nie die tekens van droefheid en ontevredenheid getoon nie, maar van vrede en kalmte. Sy hart was 'n bron van lewe, en waar Hy ook gegaan het, het Hy rus, vrede, vreugde en blydskap ookal versprei.

Ons Heiland was baie ernstig en ywerig, maar nooit droe-fgeestig of nors nie. Die lewe van diegene wat in Sy voetstappe volg, sal doelbewus en ernstig wees; hulle sal onder 'n diepe besef van

persoonlike verantwoordelikheid verkeer. Hulle sal ligsinnigheid versaak; daar sal geen uitgelatenheid of growwe grappe wees nie. Die godsdiens van Jesus bring vrede; dit onderdruk nie vreugde of opgeruimdheid nie, en maak nie 'n sonnige, opgeruimde gelaat somber nie. Christus het gekom, nie om gedien te word nie, maar om te dien, en as Sy liefde in ons harte is, sal ons ook Sy voorbeeld volg.

As ons gedurig dink aan die onvriendelike en onregverdige dade [121]
van ander, sal dit vir ons onmoontlik wees om hulle lief te hê soos Christus ons liefgehad het; maar as ons gedagtes gevestig is op die wonderbaarlike liefde en ontferming van Christus vir ons sal dieselfde gees van ons uitgaan tot ander. Ons behoort mekaar lief te hê en te re-spekteer, nieteenstaande die foute en gebreke wat ons in ander bespeur. So 'n gees sal alle selfsug uitroei en ons harte groot en milddadig maak.

Die Psalmis sê: "Vertrou op die Here, en doen wat goed is; bewoon die aarde en beoefen getrouheid;... dan sal Hy jou gee die begeertes van jou hart." Ps. 37:3, 4. Elke dag het sy eie laste, sorge [122]
en moeilikhede; en hoe graag praat ons nie van ons moeilikhede en beproewings wanneer ons mekaar ontmoet nie. Daar is soveel gewaande moeilikhede, soveel vrees en soveel angs word getoon, dat mens nooit sal sê dat daar 'n liefdevolle, ontfermende Heiland is wat graag ons gebede wil verhoor en ons tot hulp wil wees in elke nood nie.

Daar is sommige wat gedurig bevrees is vir moeilikhede wat kan kom. Elke dag is hulle omring van Gods liefde; elke dag geniet hulle Sy seëninge; maar hulle is blind vir hierdie seëninge. Hulle dink gedurig oor onaangename dinge wat moontlik kan gebeur; of daar mag 'n werklike probleem wees, wat hoewel dit nie groot is nie, tog hulle oë verblind vir die baie seëninge waarvoor hulle dankbaar behoort te wees. In stede daarvan dat die moeilikhede wat hulle teëkom hulle tot God bring - die enigste bron van hulp - skei dit hulle van Hom omdat onrus en ontevredenheid daardeur veroorsaak word.

Is dit goed om so ongelowig te wees? Waarom moet ons ondankbaar en wantrouig wees? Jesus is ons vriend; die ganse hemel stel belang in ons welsyn. Ons moet nie toelaat dat die moeilikhede en die sorge van die alledaagse lewe ons swaar-moedig maak nie. As

dit die geval is, sal daar altyd iets wees om ons oor te kwel. Ons moet ons nie aan bekommernis oorgee wat ons uitput, maar tog nie help om ons beproewings te dra nie.

U mag begaan wees oor u besigheid; sake mag al hoe moeiliker word en u mag verliese ly; maar moenie moedeloos word nie; werp al u bekommernis op die Here, en bly kalm en bedaard. Bid om wysheid om u sake te bestuur en verhoed op daardie manier verliese of mislukking. Doen alles wat u kan van u kant af om die beste resultate te verkry. Jesus het ons Sy hulp belowe, maar nie sonder om u deel te doen nie. As u op u Helper vertrou, en alles in u vermoë gedoen het, berus u dan blymoedig in u lot.

God verwag nie dat Sy volk gebuk moet gaan onder kwellinge
[123] nie, maar terselfdertyd wil die Here ons ook nie onder 'n ver- keerde indruk bring nie. Hy sê nie vir ons, "Moenie vrees nie; daar skuil geen gevare op u pad nie". Hy weet dat daar beproe-wings en gevare is, en Hy is eerlik met ons. Dit is nie Sy plan om Sy volk te verwyder uit hierdie sondige en bose wêreld nie, maar Hy wys ons op 'n veiliger skuilplek. Hy het soos volg vir Sy dissipels gebid: "Ek bid nie dat U hulle uit die wêreld moet wegneem nie, maar dat U hulle van die Bose bewaar." Joh. 17:15. "In die wêreld sal julle verdrukking hê; maar hou goeie moed, Ek het die wêreld oorwin." Joh. 16:33.

In Sy bergpredikasie het Christus kosbare lesse vir Sy dis-sipels geleer ten opsigte van die noodsaaklikheid om op God te vertrou. Hierdie lesse is bedoel om die kinders van God deur al die eeue te bemoedig, en is vir ons vandag nog baie waardevol en vol vertroos-ting. Die Heiland het die aandag van Sy navolgers op die voëltjies gevestig, wat sonder om hulle te bekommer, hulle lofliedjies sing, want "hulle saai nie en hulle maai nie" en nogtans voorsien die Vader in hulle behoeftes. Die Heiland vra: "Is julle nie baie meer werd as hulle nie?" Matt. 6:26. Die Een wat in die behoeftes van mens en dier voorsien, maak Sy hand oop en sorg vir al Sy skepsels. Die voëltjies is nie te gering vir Hom om op te merk nie. Hy gooi nie die voedsel in hulle bekkies nie, maar Hy voorsien in hulle behoeftes. Hulle moet die saadjies gaan soek wat Hy vir hulle gestrooi het; hulle moet hulle eie nessies maak; hulle moet self hulle kleintjies voer. Hulle gaan al singende voort met hulle werk, want "julle he-melse Vader voed hulle". En "Is julle nie baie meer werd as hulle

nie?” Is julle, as intelligente, geestelike aanbidders, nie meer werd as die voëltjies van die hemel nie? Sal ons Skepper, die Bewaarder van ons lewe, die Een wat ons na Sy eie beeld gemaak het, nie in al ons behoeftes voorsien as ons Hom maar net wil vertrou nie?

Christus het Sy dissipels se aandag gevestig op die weelde van veldblomme, wat kleurryk gloei in die eenvoudige skoonheid waarmee die hemelse Vader hulle beklee, as ’n bewys van Sy liefde vir die mens. Hy het gesê: “Let op die lelies van die veld, hoe hulle [124] groei.” Die skoonheid en eenvoud van hierdie natuur-like blomme het die heerlikheid van Salomo ver oortref. Die pragtigste klere wat die mens kan vervaardig, kan nie vergelyk word met die glansryke skoonheid en heerlikheid van die blomme wat God geskape het nie. Jesus vra: “As God dan die gras van die veld, wat vandag daar is en more in ’n oond gegooi word, so beklee, hoeveel te meer vir julle, kleingelowiges?”

Matt. 6:28, 30.

As die Here, die goddelike kunstenaar, aan die eenvoudige, verganklike blomme die sagte, skoon kleure gee, hoeveel groter sal Sy sorg nie wees vir diegene wat in Sy eie beeld geskape is nie? Hierdie vermaning van Christus is ’n teregwysing vir al die kwellinge, vreesagtigheid en vertwyfeling van die ongelowige hart.

Die Here wil hê dat al Sy seuns en dogters gelukkig, vredevol, en gehoorsaam moet wees. Jesus sê: “Vrede laat Ek vir julle na, my vrede gee Ek julle; nie soos die wêreld gee, gee Ek aan julle nie. Laat julle hart nie ontsteld word en bang wees nie.” Joh. 14:27. “Dit het Ek vir julle gesê, dat my blydskap in julle kan bly en julle blydskap volkome kan wees.” Joh. 15:11.

Geluk wat verkry word as gevolg van selfsugtige motiewe, en nie langs die regte weg nie, is onbevredigend en onbestendig; dit verdwyn en laat die siel in eensaamheid en verdriet. Maar daar is vreugde en bevrediging in die diens van God. Die Christen word nie alleen gelaat op ’n onsekere weg nie. Daar is geen wroeging en teleurstelling nie. As ons nie die vreugde van hierdie lewe kan geniet nie, kan ons ten minste blymoedig uitsien na die lewe in die hiernamaals.

Maar selfs in hierdie lewe kan Christene die vreugde van gemeenskap met Christus smaak. Hulle kan die lig van Sy liefde hê en die vertroosting van Sy teenwoordigheid geniet. Elke tree op die

lewensweg kan ons nader aan Jesus bring, ons meer van Sy liefde laat ondervind en ons steeds nader bring aan die salige tuiste van
[125] vrede. Laat ons dus nie ons vrymoedigheid prysgee nie, maar laat ons meer op Hom vertrou as ooit tevore. "Tot hiertoe het die Here
[126] ons gehelp..., en Hy sal ons bystaan tot die einde toe." 1 Sam. 7:12. Laat ons na die tekens langs die pad kyk, wat ons herinner aan wat die Here gedoen het om ons te vertroos en te verlos uit die hand van die verwoester. Laat ons gedurig dink aan die seëninge aan ons geskenk - die trane wat Hy afgedroog het, die pyn wat Hy verlig het, die kwellings wat Hy weggeneem het, die sorge wat Hy verwyder het, die behoeftes waarin Hy voorsien het, al die seëninge wat Hy gegee het; en laat ons onsself sodoende sterk vir alles wat op die lewensweg voorlê.

Ons kan vanselfsprekend nuwe probleme verwag in die aanstaande stryd, maar ons kan terugkyk na die verlede, die toekoms aandurf, en sê: "Tot hiertoe het die Here ons gehelp". 1 Sam. 7:12. "Jou sterkte [sal] soos jou dae wees." Deut. 33:25. Die beproewing sal nie ons kragte te bowe gaan nie. Laat ons dan voortgaan met ons werk en glo dat wat ook al gebeur, ons genoeg krag sal hê vir elke beproewing.

En eerlank sal die poorte van die hemel oopgaan om God se kinders binne te laat, en van die lippe van die Koning van heer-likheid sal hulle die saligspreking hoor: "Kom, julle geseëndes van my Vader, beërf die koninkryk wat vir julle toeberei is van die grondlegging van die wêreld af". Matt. 25:34.

Dan sal die verlostes verwelkom word in daardie tuiste wat Jesus tans vir hulle berei. Hulle medegelowiges daar sal nie die skandelike mense van die aarde, die leuenaars, onreines, afgodsdienaars en ongelowiges wees nie, maar hulle sal omgang hê met diegene wat die oorwinning oor Satan behaal het, en deur die genade van die Here volmaakte karakters gevorm het. Elke sondige neiging, elke gebrek waaraan hulle hier onderhewig was, is weggeneem deur die bloed van Christus, en hulle word deelgenote van die glans van Sy heerlikheid, wat die glans van die son oortref. Die innerlike skoonheid en die volmaaktheid van Sy karakter, wat van groter
[127] waarde is as die uiterlike reinheid, straal deur hulle. Hulle staan sonder gebrek voor die groot wit troon, en deel in die waardigheid en voorregte van die engele.

Met die vooruitsig om so ’n luisterryke erfenis te ontvang, “Wat sal ’n mens gee as losprys vir sy siel?”

Matt. 16:26. Hy mag arm wees, maar nogtans besit hy in homself ’n rykdom en ’n waardigheid wat die wêreld nooit kan gee nie. Die siel wat verlos en van sonde gereinig is, en wat met al sy edele eienskappe aan die diens van God toegewy is, het oneindige waarde; en daar is blydskap in die hemel by God en die heilige engele oor een siel wat verlos is - ’n vreugde wat gewyde liedere van oorwinning laat weergalm. [128]